

Σ' αυτό το φύλλο

Εκλογές σε ΑΕΙ - ΤΕΙ στις 18 Μαΐου
σελ. 2

Κοινωνικές δαπάνες
Θυσία για κέρδη των τραπεζιτών
σελ. 3

Ένας χρόνος Μνημόνιο
σελ. 4-5

Αραβική Επανάσταση
σελ. 7

Φινλανδία: «μεταξύ πανώλης και χολέρας»
σελ. 10

Ο Τσάβες παραδίδει αριστερό αγωνιστή στην Κολομβία
σελ. 11

Οι Δίκες της Μόσχας
Η εκκαθάριση της ιστορικής αλήθειας
σελ. 12-13

Το δολάριο βάζει φωτιά στην κρίση του χρέους
σελ. 16

Πρωτομαγιά 2011 εμπρός της γης οι κολασμένοι

να σπάσουμε τα δεσμά της ταξικής σκλαβιάς

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ & ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ!

➔ **προκήρυξη του ΕΕΚ**
Πρωτομαγιάτικη διαδήλωση -
αθήνα, μουσείο 10.30 π.μ. **σελ. 8**

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ 11ης ΜΑΗ

ενιαία - μαζική - συλλογική - ταξική δράση για την οργάνωση Γενικής πολιτικής απεργίας διαρκείας

Εκλογές στα ΑΕΙ-ΤΕΙ στις 18 Μαΐου

Φοιτητική καταϊγίδα ενάντια στα μέτρα κοινωνικής καταστροφής

Στις 18 Μαΐου θα διεξαχθούν οι εκλογές στους φοιτητικούς και σπουδαστικούς συλλόγους σε όλη τη χώρα.

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές στα ΑΕΙ και ΤΕΙ θα διεξαχθούν ένα χρόνο μετά την υπογραφή του επαίσχυντου και πλέον αποτυχημένου Μνημονίου μεταξύ της Κυβέρνησης Παπανδρέου, του ΔΝΤ και της ΕΕ για τη "διάσωση" του ελληνικού καπιταλισμού και λίγες μέρες μετά την κατάθεση στη Βουλή του "Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής", δηλαδή τα νέα μέτρα για το 2011-15.

Μέρος των εγγυήσεων που δίνει η κυβέρνηση Παπανδρέου μέσω "Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου" στην Τρόικα και τους διεθνείς τοκογλύφους προκειμένου να πετύχει μια "ήπια" αναδιάρθρωση του ελληνικού δημοσίου χρέους (η 2η φάση της χρεοκοπίας) είναι και η επιβολή ενός "Καλλικράτη" στον ευρύτερο δημόσιο τομέων, των ΑΕΙ-ΤΕΙ συμπεριλαμβανομένων. Το κύμα των συγχωνεύσεων-καταργήσεων, που έγινε στους Δήμους και συνεχίζεται σήμερα σε νοσοκομεία και σχολεία, θα πλήξει και την ανώτατη εκπαίδευση. Στα χέρια της Υπουργού Δια Βίου Μάθησης βρίσκεται λίστα σχολών οι οποίες πρόκειται να κλείσουν προκειμένου να μειωθούν δραστηρικά οι σχετικές δημόσιες δαπάνες για να πληρώνονται οι τόκοι και τα χρεολύσια των δανείων της καπιταλιστικής Ελλάδας. Αυτή είναι η απαραίτητη

προϋπόθεση για να προχωρήσει η αντι-μεταρρύθμιση που σχεδιάζει η κυβέρνηση στα ΑΕΙ-ΤΕΙ δηλαδή η λειτουργία τους με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, με συμμετοχή τοπικών κυβερνήσεων (δήμων) και επιχειρήσεων, χωρίς ελευθερίες και κατοχυρωμένα επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα για τους φοιτητές. Η απειλή του "λουκέτου" δεν αφορά μόνο τις απομονωμένες και μη μαζικές σχολές της περιφέρειας αλλά κάθε πανεπιστήμιο και κάθε τεχνολογικό ίδρυμα της χώρας.

Μ' άλλα λόγια, καταρρέει και ο τρίτος πυλώνας "σταθερότητας" της ζωής των φοιτητών, μετά την κατάρρευση κάθε εργασια-

κής προοπτικής και κάθε οικονομικής στήριξης από την οικογένειά τους. Η δραματική μείωση των αποδοχών των εργαζομένων και η εκτίναξη της ανεργίας που έχει επιφέρει η καπιταλιστική χρεοκοπία και η απόπειρα της κυβέρνησης να ξεπεραστεί αυτή με το Μνημόνιο, έρχεται πλέον να συνδυασθεί με τη στέρση ακόμα και των στοιχειωδών όρων λειτουργίας των σχολών και φοίτησης της νεολαίας σ' αυτές.

Το πρωτοφανές εκρηκτικό μείγμα θα οδηγήσει πολύ σύντομα σε μια πρωτοφανή φοιτητική εξέγερση ενάντια στο σύνολο των συνθηκών μιζέριας, ανεργίας και αδυναμίας παροχής ακόμα και αυτής της εκπαίδευσης που γνωρίζαμε ως σήμερα. Η κάμψη που παρατηρήθηκε το τελευταίο διάστημα στο φοιτητικό κίνημα δεν οφείλεται σε κάποια συντηρητική στροφή των φοιτητικών μαζών αλλά στην αμνηχανία που προκαλούν αυτές οι καταϊγιστικές αλλαγές στη ζωή τους. Οι τρισάθλιοι μηχανισμοί της ΔΑΠ (ΝΔ) και της ΠΑΣΠ (Πα.Σο.Κ.) δεν έχουν, επίσης, καταφέρει να ξανακερδίσουν το έδαφος που έχασαν κατά το κίνημα των καταλήψεων του 2006-7 ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 του συντάγματος και του νέου νόμου-πλαίσιο. Ο συσχετισμός δύναμης μεταξύ φοιτητικού κινήματος και κυβέρνησης εξακολουθεί να είναι θετικός για το κίνημα, αλλά εν πολ-

λοί αναξιοποίητος από την συντριπτική πλειοψηφία της φοιτητικής αριστεράς.

Η Πανσπουδαστική Κίνηση Συνεργασίας (ΠΚΣ) του ΚΚΕ με το "Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών" (ΜΑΣ) επιχειρεί όχι μόνο να διασπάσει τους "εκφυλισμένους" φοιτητικούς συλλόγους και να δημιουργήσει ένα φοιτητικό ΠΑΜΕ στα πανεπιστήμια, στη βάση ενός σταθινικού εθνοκεντρικού ρεφορμιστικού προγράμματος πάλης. Η Αριστερή Ενότητα του ΣΥΡΙΖΑ επιμένει σε ένα μίνιμουμ, επίσης ρεφορμιστικό, "αντι-Μνημονιακό" πρόγραμμα παλεύοντας ταυτόχρονα όχι απλά για επαναδιαπραγμάτευση του χρέους αλλά

συνολικά για διαπραγμάτευση με την αστική διακυβέρνηση την ώρα που αυτή επιχειρεί να επιβάλλει ένα πρόγραμμα άγριου κοινωνικού πολέμου.

Σ' αυτόν τον πόλεμο πρέπει να απαντήσουμε και εμείς με πόλεμο, για να μην περάσει ο "Καλλικράτης" στα πανεπιστήμια και ο νέος Νόμος-Πλαίσιο της Α. Διαμαντοπούλου, για να καταργηθεί οδολόγηρο το εξωτερικό χρέος και όχι το δικαίωμα στη μόρφωση και τη δουλειά, για να φύγει η τρόικα και οι ντόπιοι τοποτηρητές τους από τις σχολές και όχι οι φοιτητές, για να ανοίξει ο δρόμος για την εργατική εξουσία και τη σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας και της παιδείας.

Μ' αυτό το πρόγραμμα πρέπει να δώσει τη μάχη η Οργάνωση Επαναστατικής Νεολαίας στα ΑΕΙ-ΤΕΙ και στις προσεχείς φοιτητικές εκλογές που αποτελούν μια στιγμή αυτού του πολέμου. Πρέπει να στηρίξουμε και να ψηφίσουμε τα ψηφοδέλτια της Ενιαίας Ανεξάρτητης Αριστερής Κίνησης (ΕΑΑΚ), για την ενίσχυση μιας επαναστατικής τάσης μέσα στο φοιτητικό κίνημα κόντρα σε κάθε "αντικαπιταλιστική" γέφυρα με το ρεφορμισμό, για την οργάνωση συνελθέσεων - καταλήψεων - διαδηλώσεων και την πάλη για μια γενική πολιτική απεργία διαρκείας με όλη την εργατική τάξη και τη νεολαία. Μέχρι τη νίκη για πάντα!

N.T.

Δεκαπενθήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροτσκιστές)

Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Εκδίδεται από την Ε.Μ.Ε. - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία Αρχισυντάκτης Θ. Κουτσουμπός

Σελιδοποίηση - Μοντάζ Βιβλιοτεχνία Ο.Ε. Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια Τηλ. 210 38.01.844

Εκτύπωση ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε. Ιερά Οδός 81, Αθήνα Διεύθυνση Εφημερίδας Καποδιστρίου 38, 10431 Αθήνα Τηλ. - Fax: 210 5241070 Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση Εσωτερικού: 45 € Ευρώπη: 60 € Υπόλ. Χώρες: 75 € Τσεκ - εμβάσματα στη διεύθυνση: «Νέα Προοπτική» Θ. Κουτσουμπός Καποδιστρίου 38 10431 Αθήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική μαρξιστική εφημερίδα που παλεύει:

- ★ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
- ★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τον πόλεμο
- ★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
- ★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
- ★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

Κοινωνικές δαπάνες Θυσία για να πληρώνονται οι διεθνείς τραπεζίτες

Το πακέτο ύψους 76 δισ. ευρώ που παρουσίασε ο Υπουργός Οικονομικών στο Υπουργικό Συμβούλιο της 15ης Απριλίου έχει μία σαφή, περισσότερη από ποτέ, κεντρική κατεύθυνση: Γενική συρρίκνωση του δημόσιου τομέα για να πληρώνονται οι διεθνείς τοκοφλύφοι.

➤ Τουλάχιστον 2 από τα 3 δημοσιονομικά μέτρα ύψους 26 δισ. ευρώ (14 δισ. ευρώ) για το 2011-2015 αφορούν τη μείωση δημοσίων δαπανών. Περιεκτές 8 δισ. ευρώ από την αναδιοργάνωση ολόκληρου του δημόσιου τομέα (από Υπουργεία μέχρι ΔΕΚΟ, Νοσοκομεία, σχολές και σχολεία), 3,5 δισ. ευρώ σε συντάξεις και κοινωνικά επιδόματα, 2 δισ. ευρώ σε μισθούς.

➤ 15 δισ. ευρώ προσδοκά κυβέρνηση από ιδιωτικοποιήσεις κυρίως δημοσίων επιχειρήσεων μέχρι το 2013 και 35 δισ. ευρώ στη διετία 2014-15. Τα 50 δισ. ευρώ που προσδοκά συνολικά η κυβέρνηση από την "αξιοποίηση" - ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας προορίζονται όλα για την εξυπηρέτηση του χρέους.

Προσθέτοντας τις περικοπές δημοσίων δαπανών και τις ιδιωτικοποιήσεις δημοσίων επιχειρήσεων, ακινήτων και εκτάσεων (συνολικά 64 δισ. ευρώ) προκύπτει ένα

γιγάντιο "όφελος" για τα ταμεία των δανειστών της Ελλάδας και όχι, φυσικά, των κρατικών ταμείων: Το 43% (27 δισ. ευρώ) αυτής της "εξοικονόμησης" προορίζεται για την αποπληρωμή χρεολυσίων, το 35% (20,5 δισ. ευρώ) για αποπληρωμή τόκων και το 22% (14 δισ. ευρώ) για τη μείωση του ελλείμματος. Μ' άλλα λόγια σχεδόν το 80% όσων χρημάτων κόβονται από τις δημόσιες δαπάνες και τη δημόσια περιουσία προορίζονται για την εξυπηρέτηση του δημοσίου χρέους.

Οι πληρωμές για κοινωνικούς λόγους (μισθούς, συντάξεις, ασφάλιση-υγεία-περίθαλψη-κατανάλωση) πρέπει να μειωθούν 25% μέσα στην επόμενη πενταετία, ενώ οι πληρωμές για τόκους θα αυξηθούν την ίδια χρονική περίοδο κατά 70%.

Επιδεινώνεται η ευρωπαϊκή κρίση χρέους - Φόβοι για Τραπεζικό "κανόνι" και βαρύτερη ύφεση στην Ελλάδα

Ωστόσο, ούτε αυτή η γιγάντια κοινωνική μεταβίβαση από τα εργατικά και λαϊκά εισοδήματα στις Τράπεζες και τους άλλους χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς είναι αρκετή για να καταστήσει το ελληνικό χρέος "βιώσιμο". Σύμφωνα με

την τρoίκα και την κυβέρνηση, εφόσον τηρηθεί απαρέγκλιτα τόσο το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα όσο και το πρόγραμμα των αποκρατικοποιήσεων, το χρέος θα μειωθεί από το 151% μόλις στο 131% του ΑΕΠ το 2015!

Ακόμα και αν αυτή ή οποιαδήποτε άλλη κυβέρνηση κατορθώσει να εφαρμόσει αυτό το πρόγραμμα δεν θα κατορθώσει να καταστήσει το δημόσιο χρέος "βιώσιμο" (πρέπει να είναι τουλάχιστον κάτω από 100% του ΑΕΠ και τυπικά στο 60% του ΑΕΠ). Απαιτείται να εκπληρωθούν ταυτόχρονα άλλες

τρεις προϋποθέσεις: Η αποφασιστική αντιμετώπιση της κρίσης χρέους συνολικά από την Ε.Ε., η αποφυγή χρεοκοπίας κάποιας ελληνικής τράπεζας και η ανάκαμψη της οικονομίας μετά το 2012. Καμία, όμως, από αυτές τις προϋποθέσεις δεν φαίνεται να εκπληρώνεται:

① Το σενάριο για την **ένταξη ακόμα και της 4ης οικονομίας της ευρωζώνης, της Ισπανίας, στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Στήριξης** θα στερήσει το ίδιο το Ταμείο από κάθε δυνατότητα... στήριξης της ευρω-

ζώνης συνολικά, πόσο μάλλον της Ελλάδας.

② Η ίδια κυβέρνηση γνωρίζει ότι **η αγορά αντέχει το πολύ 2 ότι από κ** και όχι 7 που λειτουργούν σήμερα στην Ελλάδα, ενώ οι υπόλοιπες θα κλείσουν ή θα "συγχωνευτούν".

③ Πληθαίνουν ολοένα και περισσότερο οι, αντίθετες με τις επίσημες, προβλέψεις για την ανάπτυξη. Το Κέντρο Προγραμματισμού και Οικονομικών Ερευνών (ΚΕΠΕ) προβλέπει ύφεση 4,2% του ΑΕΠ φέτος και η **Deutsche Bank, 3,5% και όχι 3%, ενώ η τελευταία προβλέπει "ανάπτυξη"...** 0,5% το 2012 και όχι 1,1%.

Η επιβεβαίωση αυτών αρνητικών προβλέψεων για την ανάπτυξη έρχεται από την ίδια την Κομισιόν που έχει εκτιμήσει πως για κάθε μείωση των δαπανών κατά 1% του ΑΕΠ το ίδιο το ΑΕΠ μειώνεται κατά 0,5%. Αυτό σημαίνει πως με τις συνεχείς μειώσεις-μαμούθ των δαπανών που έχει αναλάβει να φέρει σε πέρας η κυβέρνηση, η ελληνική οικονομία δεν φαίνεται να βγαίνει από την ύφεση νωρίτερα από το 2015, οπότε και λήγει τυπικά το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα.

Α.Κ

- ΒΙΒΛΙΟ - Βαγγέλη Σακκάτου ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΝΤΕΛΗ ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟ

Με την παρουσία πολυάριθμου κοινού παρουσιάστηκε την Παρασκευή 15.04.2011 στην ΕΣΗΕΑ το νέο βιβλίο του Βαγγέλη Σακκάτου: «Παντελής Πουλιόπουλος. Ο θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα. Τα Τετράδια της Ακροναυπλίας».

Ομιλητές ήταν, ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων Παναγιώτης Νούτσος, ο δημοσιογράφος Βαγγέλης Καραγιώργος και ο συγγραφέας του βιβλίου, με συντονιστές τον Δημήτρη Χαροντάκη.

Ο Παναγιώτης Νούτσος, αναφέρθηκε στη συμβολή του Παντελή Πουλιόπουλου στη μαρξιστική σκέψη στην Ελλάδα. Ο Πουλιόπουλος

έβαλε τις βάσεις του μαρξισμού στην Ελλάδα τόσο με το θεωρητικό και πολιτικό έργο του, όσο και με τη μετάφραση βασικών μαρξιστικών έργων. Υπήρξε γενικός γραμματέας του ΚΚΕ (1924-1927), διαγράφηκε από το κόμμα ως «δικβινταριστής», και στη συνέχεια υπήρξε εκ των ηγετών της Αριστερής Αντιπολίτευσης, με το περιοδικό «Σπάρτακος», και στη συνέχεια στην ΟΚΔΕ και την ΕΟΚΔΕ.

Ο Β. Καραγιώργος, αναφέρθηκε στην επικαιρότητα του έργου του Πουλιόπουλου, και στο ενδιαφέρον που σήμερα υπάρχει γι' αυτό και για το δημιουργό του, ιδιαίτερα ανάμεσα στους Νέους.

Ο συγγραφέας του βιβλίου είπε πως ο μαρξισμός στα ελληνικά είναι το έργο του Πουλιόπουλου, γιατί απ' ότου η σοβιετική γραφειοκρατία μετέτρεψε το μαρξισμό από επιστημονική επαναστατική κοσμοθεωρία σε κρατική θρησκεία, τα κάτω από την επιρροή της ΚΚ δεν ήταν πια σε θέση να κάνουν σωστή μαρξιστική ανάλυση των προβλημάτων των κωρών τους, πράγμα που ισχύει ιδιαίτερα για το ελληνικό Κ.Κ. Στη συνέχεια αναφέρθηκε στην 6η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ του Γενάρη του 1934, με εισηγητή το Ν. Ζαχαριάδη, ολομέλεια που αποφάσισε πως η Ελλάδα δεν ήταν καπιταλιστική χώρα αλλά αστικοφιλική, μισοφεουδαρική, κι ότι η επερχόμενη επανάσταση σ' αυτήν δε θα ήταν σοσιαλιστική αλλά αστικοδημοκρατική με αστικό χαρακτήρα, κι ότι αργότερα, «αργά ή γρήγορα», θα ακολουθούσε η προλεταριακή επανάσταση με σοσιαλιστικό χαρακτήρα. Αυτό σήμαινε για το κόμμα αφαίρεση της σοσιαλιστικής του προοπτικής και πλήρη ιδεολογική σύγχυση, κομφούζιο και αποπροσανατολισμό.

Ο Παντελής Πουλιόπουλος απάντησε με το έργο του «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα; Νέα φάση της κρίσης του κομμουνισμού στην Ελλάδα» - έργο που αποτελεί την πρώτη σημαντική ανάλυση του ελληνικού καπιταλιστικού κοινωνικού σχηματισμού από τη σκοπιά του μαρξισμού.

Ανεπανάληπτη είναι επίσης η συμβολή του Παντελή Πουλιόπουλου στο μαρξισμό, στις συζητήσεις στην Ακροναυπλία όπου η μεταξική δικτατορία είχε κλείσει τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος. Οι συζητήσεις περιέχονται σε 32 περιωθέντα Τετράδια (κάποια έχουν απωλεστεί), που υπάρχουν στο Αρχείο Χρήστου Αναστασιάδη.

Είναι έγγραφες συζητήσεις που γίνανε στο κότεργο της Ακροναυπλίας, από το 1939 ως τις αρχές του 1942 που διαλύθηκε το στρατόπεδο, ανάμεσα στην Ενιαία Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλά-

δας (Π.Πουλιόπουλος) και την Κομμουνιστική Διεθνιστική Ένωση Ελλάδας (Α. Σπίνας), πάνω στα φλέγοντα ζητήματα της εποχής, όπως η δικτατορία της 4ης Αυγούστου 1936, ο χαρακτήρας του Β' παγκόσμιου πολέμου, ο κοινωνικός χαρακτήρας του κράτους της ΕΣΣΔ και το ζήτημα της υπεράσπισής του στον επερχόμενο πόλεμο, όλα καθαρογραμμένα από το Χρήστο Αναστασιάδη που και τα διάσωσε και του οποίου σημαντικά κείμενα περιλαμβάνονται επίσης στο βιβλίο του Σακκάτου.

Τέλος, ο συγγραφέας αναφέρθηκε στην εκτέλεση του Πουλιόπουλου και των συγκρατούμενων του στο Νεζερό της Λάρισας από τους Ιταλούς φασίστες στις 6 Ιουνίου 1943.

Β.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ

για το Δημήτρη Ι. Κατσαγάνη και το ποιητικό του έργο
Σάββατο 7 Μαΐου, 1 μμ, Πάτρα,
βιβλιοπωλείο Πολυέδρο (Κανακάρη 147)

Θα μιλήσουν: Ξένη Σκαρτσή, Σωτήρης Σαράκης, Βούλα Επιτροπάκη
διοργάνωση: ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ -
βιβλιοπωλείο ΠΟΛΥΕΔΡΟ

ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΓΙΑ “ΒΙ

- Πολλαπλασιάζονται τα μέτρα
- Διαιρούνται οι δυνατότητες επιτυχίας τους

Με μέτρα ύψους τουλάχιστον 26 δισ. ευρώ και ιδιωτικοποιήσεις 50 δισ. ευρώ από φέτος μέχρι το 2015 επιχειρεί η κυβέρνηση να δώσει επαρκείς εγγυήσεις στις διεθνείς αγορές και την τρόικα ότι θα αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις της “ήπιας” αναδιάρθρωσης που ετοιμάζει μαζί με την τρόικα και όλους τους διεθνείς πιστωτές στα τέλη Ιουνίου 2011.

Τότε και στα πλαίσια της τακτικής συνόδου κορυφής της Ε.Ε. αναμένεται να αποφασιστεί όχι μόνο η επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής και η μείωση επιτοκίου του δανείου της τρόικα αλλά όλων των δανείων που έχει λάβει η χώρα. Η “ήπια” αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους (εκτός από εκείνο της τρόικα) που ξεπερνά το 150% του ΑΕΠ φέτος ή 340

δισ. ευρώ θα γίνει με “οικειοθελή διευκόλυνση” των δανειστών προς την Ελλάδα και όχι “μονομερώς” δηλαδή με πρωτοβουλία της ελληνικής κυβέρνησης.

Μ’ άλλα λόγια, *σε δύο μήνες από τώρα, ο ελληνικός καπιταλισμός θα έχει εισέλθει και επισήμως στη 2η φάση της χρεοκοπίας του που, με αποπροσανατολιστικούς για το λαό, όρους ονομάζεται “αναδιάρθρωση χρέους”.*

Στην πραγματικότητα αυτή η διαδικασία έχει ξεκινήσει από το Μάιο του 2010, όταν υπογράφηκε το Μνημόνιο σύμφωνα με το οποίο το ελληνικό Κράτος θα δανειζόταν από την τρόικα 110 δισ. ευρώ μέχρι το 2015 για να συνεχίσει να αναχρηματοδοτεί το χρέος του, ενώ η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα θα άρχιζε να δέχεται να αγοράζει τα ελληνικά ομόλογα

από τις τράπεζες της Ελλάδας και των άλλων χωρών της ευρω-ζώνης.

Αν δεν υπογραφόταν αυτή η διεθνής συμφωνία “διάσωσης” του, το ελληνικό Κράτος δεν θα μπορούσε να αναχρηματοδοτήσει το χρέος του με έκδοση νέων ομολόγων καθώς θα ήταν απαγορευτικά τα επιτόκια δανεισμού, στη συνέχεια θα συρρικνωνόταν η αξία των κρατικών ομολόγων που είχε ήδη εκδώσει και μαζί η αξία των χαρτοφυλακίων μιας σειράς οργανισμών και προπαντός των ελληνικών, ευρωπαϊκών και οι αμερικανικών τραπεζών.

Ωστόσο, σχεδόν κανείς από τους παραπάνω δεν ήθελε μια 2η Lehman Brothers και μάλιστα μια Lehman Borthers υπό τη μορφή “Κράτους”. Αυτό σημαίνει πως το Μνημόνιο του περασμένου Μαΐου

δεν ήταν μια διεθνής συμφωνία “διάσωσης” απλά και μόνο του ελληνικού αλλά του διεθνούς καπιταλισμού.

Υπερδπλασιασμός του πακέτου λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων μέσα σ’ ένα χρόνο

Η “εγγύηση” που δόθηκε τότε από πλευράς κυβέρνησης Παπανδρέου για τη “διάσωση της πατρίδας” ήταν η λήψη δημοσιονομικών μέτρων ύψους 41 δισ. ευρώ από το 2010 έως το 2014 και ιδιωτικοποιήσεις 3 δισ. ευρώ, δηλαδή συνολικά 44 δισ. ευρώ.

Το κύριο βάρος θα έπεφτε στο 2010 όπου το έλλειμμα θα έπρεπε να πέσει από το 13,6% που ήταν το 2009 (μετά την αναθεώρηση του Αυγούστου-από το 15,4%) στο 7,6% (έπειτα στο 8,1%) δηλαδή να μειωθεί κατά 7,3 ποσοστιαίες μονάδες ή κατά 14 δισ. ευρώ μέσα σ’ ένα χρόνο.

Το συνολικό πακέτο 2011-14 έφτασε μεταξύ Αυγούστου - Νοεμβρίου του 2010 στα 46 δισ. ευρώ μέτρα και 7 δισ. ευρώ ιδιωτικο-

ποιήσεις, δηλαδή συνολικά 53 δισ. ευρώ.

Οι αρνητικότερες, όμως, σε σχέση με τις αρχικές προσδοκίες, επιπτώσεις της εφαρμογής του Μνημονίου στην οικονομική ανάπτυξη και προπαντός η επιδείνωση της κρίσης χρέους στην ευρωζώνη, μετά την ένταξη και της Ιρλανδίας στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Στήριξης οδήγησαν στη δεύτερη αναθεώρηση του στόχου του ελλείμματος από το 8,1% στο 9,4%. Η ύφεση κατέληξε στο 4,5% και όχι στο 4%, καταρρίπτοντας κάθε προηγούμενο στόχο στα φορολογικά έσοδα και μαζί για τη μείωση του ελλείμματος. Σύμφωνα με την τελική ανακοίνωση της ΕΛ.ΣΤΑΤ και της Eurostat, το έλλειμμα του 2010 κατέληξε στο 10,5% του ΑΕΠ αντί για 8,1% δηλαδή υπήρξε μια απόκλιση 5,5 δισ. ευρώ σε σχέση με το μέχρι πρότινος δέσμευση της κυβέρνησης έναντι της τρόικα.

Οι εσωτερικές αυτές εξελίξεις σε συνδυασμό με την ένταξη και της Πορτογαλίας στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Στήριξης άσκησαν πιέσεις

Για τον €να χρόνο του Μ

Η συμπλήρωση σε λίγες βδομάδες ενός χρόνου από την υπογραφή και την έναρξη ισχύος του Μνημονίου βάζει μπροστά μας το ερώτημα: είναι αποτελεσματική η πάλη των καταπιεζομένων της χώρας μας ενάντια στην ακολουθούμενη πολιτική τόσο σε σχέση με τις ως τα τώρα συνέπειές της, όσο και σε σχέση με τα νέα βάρβαρα μέτρα που με μαθηματική ακρίβεια φέρνει η κυβέρνηση του ΠαΣοΚ; Η απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι αρνητική, παρά τη συμμετοχή των εργαζομένων στις απεργίες και τις κινητοποιήσεις, παρά την πανθομολογούμενη «φθορά» του κυβερνώντος κόμματος, παρά ακόμα και την ομολογία του ίδιου του πολιτικού συστήματος και των προπαγανδιστών του ότι έχει «σπίσει» και χρειάζεται ριζική «αναμόρφωση» ή «ανασύνθεση» (γι’ αυτό και οι «διεργασίες» εντός του αστικού πολιτικού συστήματος με τη δημιουργία νέων κομμάτων-εφεδρειών τόσο στο φιλελεύθερο όσο και στον «αριστερό» ρεφορμιστικό χώρο). Η ελληνική εργατική τάξη παρά το γεγονός ότι δεν πείθεται για την «αναγκαιότητα» των μέτρων και για το «μονόδρομο» της συμμετοχής της στην «εθνική»

προσπάθεια, της οποίας «ηγείται» η κυβέρνηση Παπανδρέου (και ο Παπανδρέου προσωπικά!), δεν είναι ωστόσο δυνατό να παραμείνει εντελώς ανεπηρέαστη από την ασφυκτική καθημερινή προπαγάνδα των αστικών μέσων, που στο βωμό της προσπάθειας διάσωσης της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας απειλούν ευθέως τους εργαζόμενους (και τους ανέργους...) με το φάσμα της εξαθλίωσης και του αφανισμού των αποταμιεύσεών τους σε περίπτωση κήρυξης πτώχευσης. Σαν να μη λεηλατείται η εργατική τάξη της χώρας μας από το αδηφάγο κεφάλαιο και σαν οι τράπεζες των μεγαλοκαπιταλιστών να μην απομυζούν ακόμα πιο λαίμαργα το μόχθο της, τώρα που τα κέρδη τους συμπιέζονται εξαιτίας της κρίσης υπερσυσώρευσης. Ωστόσο, αν και η εργατική τάξη έχει ν’ αντιπαλέψει τα παραπάνω, ο παράγοντας που εμποδίζει περισσότερο τη ριζοσπαστικοποίησή της είναι η συντονισμένη και παγίως μεθοδευμένη επίθεση εξάρτησης της δράσης της από την επίσημη γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ. Διότι ο ρόλος που επιτελεί η πασοκική ηγεσία της ΓΣΕΕ είναι η ανακαίτιση του ξεσκακισμού και ο «μετρια-

σμός» των αντιδράσεων των εργαζομένων, ώστε να μην βάλεται η κυβέρνηση πέραν ενός «ανεκτού» ορίου αλλά και να μην μπουν σε κίνδυνο οι μελλοντικές καριέρες των «αριστοκρατών» του τριτοβάθμιου (και όχι μόνο) συνδικαλισμού. Και δίπλα σ’ αυτή τη στάση της επίσημης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας έρχεται η σχεταριστική τακτική του ΚΚΕ το οποίο, μην μπορώντας να πραγματώσει στις παρούσες συνθήκες το «Λαϊκό Μέτωπό» του, εφαρμόζει τη «δοκιμασμένη» συνταγή του ΚΚ Γερμανίας στις παραμονές του 1933, συνταγή ήττας και άνευ όρων παράδοσης.

II. Ο «τίμιος οπορτουνισμός», έγραφε ο γερο-Ένγκελς, «είναι ίσως ο πιο επικίνδυνος απ’ όλους!». Ακόμα λοιπόν κι αν αναγνωρίσουμε το στοιχείο της «τιμότητας» σε μια οπορτουνιστική τακτική, αυτή δεν παύει να είναι η «πιο επικίνδυνη απ’ όλες». Σήμερα, ωστόσο, γνωρίζουμε ότι ο παλιός εκείνος οπορτουνισμός (που θυσίαζε τους αντικειμενικούς σκοπούς του κινήματος για χάρη πρόσκαιρων – εκλογικών κυρίως – επιτυχιών) είναι η ρίζα της μετέπειτα υποταγής της σοσιαλδημοκρατίας στο κεφάλαιο. Τα τελευταία χρό-

νια έχουν συντελεστεί στον ευρωπαϊκό χώρο πολιτικές κινήσεις που θεωρήθηκε ότι θα έδιναν ώθηση σε μια περισσότερο «κοινωνική» και περισσότερο «αριστερή» (αλλά πάντοτε καπιταλιστική) Ευρώπη. Το Κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς – σύγχρονη μετεξέλιξη του ευρωσταλινισμού – ήταν μια τέτοια κίνηση. Τι υποσχέθηκε αυτή η κίνηση; Αρκετά: μια «Ευρώπη των Λαών», μια Ευρώπη «κοινωνική» κ. ά. τ. Όλα αυτά μέχρι την τελευταία κρίση και τώρα τι έχει απομείνει από αυτό το πρόγραμμα άραγε;.. Αλλά αναφέρουμε κι ένα άλλο παράδειγμα: η περίφημη «Στρατηγική της Λισαβόνας», το «καμάρι» της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας που υιοθετήθηκε το 2000 και προπαγανδιζόταν ως το «ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο» σε σύγχρονη έκδοση τι απέγινε; Θυμίζουμε απλώς ότι η γερμανική σοσιαλδημοκρατία υπέστη το 2009 τη βαρύτερη εκλογική ήττα στην ιστορία της ύστερα από τέσσερα χρόνια συγκυβέρνησης με τη χριστιανοδημοκρατία... Όσο για τη «Στρατηγική της Λισαβόνας» καθαυτή, έχει προ πολλού «αντικατασταθεί» απ’ το «Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης (sic)», ενώ τελευταία

λανσάρεται το «Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας» με τα γνωστά παρελκόμενα... Όσα γράφουμε εδώ πρόχειρα είναι απλά μια εισαγωγή για να επαναλάβουμε αυτό που για τον Μαρξ δεν επεδεχόταν την παραμικρή αμφιβολία: ότι δηλ. η απελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι έργο της ίδιας της εργατικής τάξης. Πρόκειται στην πραγματικότητα για ένα έργο που έχει ξεκινήσει από τότε που υπάρχει εργατική τάξη (με πρώτο σημαντικό σταθμό το αγγλικό χαρτιστικό κίνημα στο πρώτο μισό του 19ου αιώνα), μα που παραμένει ανολοκλήρωτο και που, ακριβώς γι’ αυτό, απαιτεί την ολοένα και περισσότερο συνειδητή, οργανωμένη και ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης. Συνειδητή γιατί, όπως έλεγε ο Τρότσκι, σε αντίθεση με τον καπιταλισμό που αναπτύσσεται αυθόρμητα, ο σοσιαλισμός νοείται μονάχα σαν αποτέλεσμα συνειδητής και σχεδιασμένης εξέλιξης: οργανωμένη γιατί η εργατική τάξη πρέπει να μετατρέψει σε όπλο της την οργάνωση στην οποία την υποβάλλει η καπιταλιστική παραγωγή, λόγω του κοινωνικού της χαρακτήρα και ανεξάρτητη γιατί σκοπός της εργατικής τάξης είναι ακριβώς η

ΩΣΙΜΟ” ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ ΑΒΙΩΤΗ ΖΩΗ

τόσο το επιτόκιο δανεισμού της Ελλάδας από το ΔΝΤ και τα κράτη-μέλη της Ε.Ε. (το οποίο ήδη είχε αυξηθεί στο 5,5% από το 4,5% μετά την “διάσωση” της Ιρλανδίας), όσο και των spreads με βάση τα οποία δανειζεται η Ελλάδα από τις διεθνείς αγορές.

Σ’ αυτό συντέμνει και η αύξηση των επιτοκίων δανεισμού της ΕΚΤ λόγω της αύξησης του πληθωρισμού και των διεθνών τιμών πετρελαίου-πρώτων υλών (+30%), σαν συνέπεια των Αμερικανικών κρατικών ενέσεων ρευστότητας και της υποτίμησης του δολαρίου (1,45 ευρώ /1 δολάριο). Συγκεκριμένα τα spreads αυξήθηκαν στις 1150 μονάδες βάσης από 900 που ήταν την στιγμή που καταρτιζόταν ο προϋπολογισμός του 2011, δηλαδή τον περασμένο Νοέμβριο.

Η “τρύπα” που έχει δημιουργηθεί στον προϋπολογισμό του

2010 αλλά και του 2011 από τις απώλειες στα φορολογικά έσοδα και τις αυξημένες ανάγκες αποπληρωμής των τόκων και των χρεολυσίων οδηγούν όχι μόνο σε νέα

έκτακτα μέτρα για φέτος, αλλά και ένα πολύ σκληρό πακέτο μέτρων για την περίοδο 2012-15. Το συνολικό πακέτο μέτρων και ιδιωτικοποιήσεων 2010-15 ανήλθε στα

60 δισ. ευρώ και 50 δισ. ευρώ αντίστοιχα, δηλαδή συνολικά 110 δισ. ευρώ.

Συνεπώς το συνολικό πακέτο μέτρων για τη “διάσωση” του ελληνικού καπιταλισμού ξεκίνησε από 44 δισ. ευρώ το Μάιο του 2010, έφτασε στα 53 δισ. ευρώ μετά έξι μήνες, δηλαδή το Νοέμβριο του ίδιου χρόνου για να καταλήξει προς το παρόν στα 110 δισ. ευρώ μετά άλλους έξι μήνες. Μ’ άλλα λόγια το συνολικό πακέτο “διάσωσης” έχει υπερδιπλασιασθεί μέσα σε ένα χρόνο! Κατά σύμπτωση (;) σε αυτό το ύψος ανέρχεται και το δάνειο της τριόικια, αλλά και οι εγγυήσεις του ελληνικού δημοσίου προς τις τράπεζες.

Αυτό, λοιπόν, είναι το κόστος της, καταε, αλλά, “ήπιας” αναδιάρθρωσης, δηλαδή της επιμήκυνσης αποπληρωμής ολόκληρου του ελληνικού δημοσίου χρέους.

Δ. Κ.

Καταγγελία της ΑΡΣΙ Ο υπουργός Υγείας έχει υπερβεί κάθε όριο ψέμματος & συκοφαντίας

Γελάει ο κόσμος με τα επικοινωνιακά «σού» του κ. Λοβέρδου και του κ. Μουσιώνη. Οι καταγγελίες για ελλείψεις σε υλικά και προσωπικό διαφεύδονται μετά βδελυγμίας, κούτες με σύριγγες ανακαλύπτονται πίσω από κλειστές πόρτες με το... φακό στο χέρι (!!!), γίνονται αιφνιδιαστικές επισκέψεις σε επαρχιακά νοσοκομεία και δίνονται διαβεβαιώσεις του στυλ «μη φοβάστε, δεν θα συγχωνευτείτε εσείς αλλά οι... διπλανοί».

Όλα αυτά θα προκαλούσαν μόνο θυμηδία, αν η πολιτική ηγεσία του υπουργείου και οι διάφοροι «παρατρεχάμενοι» τις τελευταίες μέρες ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΥΠΕΡΒΕΙ ΚΑΘΕ ΟΡΙΟ ΨΕΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΣ κάνοντας προσωπικές επιθέσεις σε γιατρούς που έχουν δώσει τη ζωή τους για τη δημόσια περίθαλψη επειδή οι τελευταίοι τόλμησαν να πουν την αλήθεια για τις τραγικές ελλείψεις που αντιμετωπίζουν τα τμήματά τους.

Και οι πέτρες ξέρουν ότι οι γιατροί αυτοί που «στοχοποιήθηκαν» πασχαλιάτικα –όπως ο επιστημονικός υπεύθυνος της ΜΕΘ του «Ασκληπείου» - έχουν επιδείξει επιστημονική και κοινωνική (με την έννοια της ανιδιοτέλειας) προσφορά τέτοια, που οι λιγοστοί αυλοκόλακες «συνάδελφοι» που περιστοιχίζουν τον κ. Λοβέρδο δεν την έχουν δει ούτε στον ύπνο τους. Άλλωστε για αυτούς ο όρος «ανιδιοτέλεια» είναι άγνωστη λέξη...

Επίσης, και οι πέτρες ξέρουν ότι αντίθετα δεν γίνεται κουβέντα για τα ΜΕΓΑΛΑ ΑΡΧΙΛΑΜΟΓΙΑ που με τις πλάτες της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου συνεχίζουν να διαγουμίζουν τα νοσοκομεία, αδιστακτοί και ανενόχλητοι, καθαιρώντας ακόμα και... διοικητές νοσοκομείων (!) προκειμένου να καλύψουν τις ατασθαλίες τους. Και αυτό γιατί έχουν «άκρες» στην «αυλή» που περιστοιχίζει τον υπουργό. Άλλωστε η διατήρηση και διαιώνιση των σκανδαλωδών προνομίων του μεγαλοκαθηγητικού και μεγαλοδιευθυντικού κατεστημένου –που αποτελούν την μεγαλύτερη πηγή διαφθοράς και παρασιονομίας μέσα στα νοσοκομεία- είναι βασική πολιτική επιλογή της κυβέρνησης και της τριόικιας. [...]

Καταγγελία της Αριστερής Ριζοσπαστικής Συνεργασίας Γιατρών

νημονίου

ανατροπή των «κνδεμόνων της αστικής κοινωνίας» και μαζί τους η ανατροπή του περισσότερο εξελεγμένου μα και τελευταίου ιστορικού εκμεταλλευτικού συστήματος που γνωρίζει η ανθρωπότητα.

III. Η τακτική της νίκης για την εργατική τάξη που δρα ανεξάρτητα είναι το ενιαίο εργατικό μέτωπο. Οι μπολσεβίκοι δεν θα είχαν ποτέ αναδειχτεί σε πρωτοπορία των Ρώσων εργατών και δεν θα είχαν ποτέ πάρει την εξουσία, αν δεν εξέφραζαν με αυθεντικό τρόπο τα συμφέροντα των Ρώσων εργατών κι αν οι τελευταίοι δεν έβλεπαν σ’ αυτούς την νικηφόρα εμπροσθοφυλακή τους. Ο λενινισμός διαφέρει απ’ τον μπλανκισμό κατά το ότι, σε αντίθεση με τον τελευταίο, η επανάσταση δεν νοείται γι’ αυτόν σαν το πραξικόπημα μιας μειοψηφίας συνωμοτών ερήμην των εργατών, αλλά σαν η κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη κάτω από την καθοδήγηση της επαναστατικής πρωτοπορίας της. Οι αστοί προπαγανδιστές πολεμούν τους επαναστάτες γιατί φοβούνται την επανάσταση των εργαζόμενων μαζών. Κι όταν νιώσουν ότι οι εργαζόμενες μάζες αφυπνίζονται, τότε λιοδορούν κι αυτές τις ιδίες. Είτε

έτσι είτε αλλιώς, όμως, αυτοί παίζουν το δικό τους ταξικό ρόλο. Η επαναστατική πρωτοπορία πρέπει να παίξει το δικό της. Και το καθήκον αυτό πέφτει πάνω στις δυνάμεις της Τέταρτης Διεθνούς. Σε όσους εργαζόμενους δυσπιστούν, έχουν αμφιβολίες ή ακόμα πέφτουν «θύματα» της αστικής προπαγάνδας, δεν μπορούμε παρά να τους μιλήσουμε όπως ο Δαντόν: τόλμη, περισσότερη τόλμη, ακόμα περισσότερη τόλμη!

Παύλος Χατζής
8. IV. 2011

p.s.: Προ καιρού κυκλοφόρησε από μεγάλη αστική εφημερίδα ένα «αφιέρωμα» στις δίκες της Μόσχας στο οποίο, ούτε λίγο ούτε πολύ, οι μαζικές εκτελέσεις κομμουνιστών από το σταλινικό καθεστώς δικαιολογούνταν. Το θεωρούμε εύλογο: οι δίκες αυτές αποτέλεσαν ορόσημο για τη στερέωση του σταλινικού βοναπαρτισμού ο οποίος, με τη σειρά του, συνετέλεσε αποφασιστικά στις οδυνηρές ήττες της εργατικής τάξης στην Ευρώπη που προετοίμασαν το έδαφος για το σφαγείο του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.

Φασίστες καίνε τα βιβλία της Συναγωγής στην Κέρκυρα

Την Τρίτη 29 Απριλίου, μέρα του Εβραϊκού Πάσχα, έγινε στόχος εμπρηστικής επίθεσης η εβραϊκή συναγωγή στην Κέρκυρα. Στις 3:30 τα ξημερώματα άγνωστοι μέχρι τώρα φασίστες παραβίασαν βοηθητική πόρτα και έκαψαν στο κέντρο της συναγωγής βιβλία θρησκευτικού περιεχομένου, ηλικίας άνω των 100 χρόνων, και άλλα ιστορικά κειμήλια. Ευτυχώς η έγκαιρη παρέμβαση της πυροσβεστικής απέτρεψε μεγαλύτερη καταστροφή.

Οι αντισημίτες φασίστες μιμήθηκαν τα χιτλερικά τους πρότυπα, που στο κέντρο του Βερολίνου, όταν πήραν την εξουσία το 1933, έκαψαν χιλιάδες βιβλία, του Μαρξ, του Φρόυντ, του Αϊνστάιν και άλλων συγγραφέων θεωρούσαν εβραίο-μπολσεβίκους. Ο σκοταδισμός πάντα συμβαδίζει με τα ζώδια πολιτικά ένστικτα της ράτσας και του (βρωμιάριου, φασιστικού) "αίματος".

Για την ιστορία θυμίζουμε πως κατά τη διάρκεια της κατοχής της Ελλάδας από τους ναζί, οι εβραίοι της Κέρκυρας, όπως όλης της Ελλάδας άλλωστε, πλήρωσαν βαρύ τίμημα στη ρατσιστική θηριωδία. Από τους 2.000 εβραίους του νησιού οι περισσότεροι μαρτύρησαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Γερμανίας. Παρ’ όλα αυτά, ο λαός της Κέρκυρας έκρυψε και έσωσε περί τους 200 εβραίους. Καλύτερη τύχη είχαν οι 275 εβραίοι της Ζακύνθου, όπου ο μητροπολίτης Χρυσόστομος που αρνήθηκε να παραδώσει κατάλογο ονομάτων των ελληνοεβραίων και έδωσε μόνο δυο ονόματα, το δικό του και το όνομα του δημάρχου.

Ο εμπρησμός των εβραϊκών βιβλίων στη συναγωγή δεν στρέφεται μόνο εναντίον μιας θρησκευτικής μειονότητας – των θυμάτων της ναζιστικής θηριωδίας. Αυτοί που οργανώνουν τους εμπρησμούς είναι οι ίδιοι που επιτίθενται και μαχαιρώνουν μετανάστες και αγωνιστές του κινήματος. Είναι το συμπληρωματικό μακρύ χέρι του κράτους ενάντια στο εργατικό κίνημα. Και δεν πρέπει να μείνουν ατιμώρητοι.

ΠΟΤΕ, ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ
H.A.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΕΗ

Με 48ωρες κυλιόμενες απεργίες, αλλά και με αγωγές κατά του δημοσίου, αντιδρά η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ στην απόπειρα της κυβέρνησης να ξεπουλήσει το 17% των μετοχών της ΔΕΗ. Δεδομένης της χαμηλής χρηματιστηριακής τιμής των μετοχών η πώλησή τους ισοδυναμεί με εξευτελιστικό Ξεπούλημα, που εξασφαλίζει ασήμαντα έσοδα (περί τα 400 δις ευρώ) για τις ανάγκες του χρέους και χαρίζει τον ενεργειακό γίγαντα στο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Η απεργιακή δράση θα ξεκινήσει κατά πάσα πιθανότητα στις 7 Μαΐου, μια εβδομάδα πριν την κατάθεση του πολυνομοσχεδίου για τις αποκρατικοποιήσεις. Παράλληλα, η ΓΕΝΟΠ και

τα σωματεία συνταξιούχων του κλάδου θα προσφύγουν στα δικαστήρια, καθώς τα ασφαλιστικά τους δικαιώματα, ύψους 11,9 δις. ευρώ, είναι ενσωματωμένα στο κεφάλαιο της ΔΕΗ.

Προλείποντας το έδαφος για το Μεγάλο Ξεπούλημα της ΔΕΗ, και χρησιμοποιώντας και τον επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης Ρακιντζή, η κυβέρνηση, έχει εξαπολύσει μια γενική συγκοφαντική επίθεση εναντίον της ΓΕΝΟΠ, για δήθεν παράνομες χρηματοδοτήσεις του συνδικάτου από την επιχείρηση. Στην πραγματικότητα κρίνονται «παράνομες» χρηματοδοτήσεις καθ' όλα νόμιμες, σύμφωνα με το αστικό δίκαιο, που περιλαμβάνονται στις Συλλογικές

Συμβάσεις Εργασίας. (Βεβαίως, για ένα εργατικό κίνημα που τοποθετείται στο έδαφος του ταξικού συνδικαλισμού, τα συνδικάτα πρέπει να είναι ανεξάρτητα από το κράτος και την εργοδοσία και αυτό συνεπάγεται και την οικονομική ανεξαρτησία τους, κάτι που δυστυχώς δεν τηρείται από τη ΓΕΝΟΠ και γενικότερα από τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, τόσο της ΓΣΕΕ όσο και του ΠΑΜΕ. Ο κρατικοδίαιτος συνδικαλισμός, αφ' ενός εκπαιδεύει τους εργαζόμενους στο πνεύμα της ταξικής συνεργασίας, αφ' ετέρου, στην κρίσιμη στιγμή του αγώνα έχει πολιτικές συνέπειες).

Αλλά αυτό είναι άλλης τάξης ζήτημα και

δεν θα το λύσουν οι κρατικοί και εργοδοτικοί εκμαυλιστές του συνδικαλιστικού κινήματος. Οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ και όλη η εργατική τάξη αντί να παζαρεύουν με την κυβέρνηση του Μνημονίου πρέπει παλεύσουν για γενική απεργία διάρκειας, για να πέσει η κυβέρνηση, ν' ανοίξει ο δρόμος στην εργατική εξουσία και το σοσιαλισμό, για να απαγκιστρωθεί η χώρα από τη μέγγενη της τρόικας και των διεθνών τοκογλύφων, να διαγραφεί το χρέος, να εθνικοποιηθούν και επανεθνικοποιηθούν οι στρατηγικές σημασίας επιχειρήσεις, όπως η ΔΕΗ, κάτω από εργατικό έλεγχο και διαχείριση.

Θ. Κ.

Η ώρα της κρίσης!

ΔΕΗ!

Όταν τον Αύγουστο 2008 εκδίδαμε την ανακοίνωση «ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ: Κρίσιμος αγώνας pro των πυλών.» (<http://www.eek.gr/default.asp?id=6&id=1171>) επισημαίναμε ότι η απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας μπορεί να γίνει μόνο σε βάρος της ΔΕΗ. Κανένας ιδιώτης επενδυτής δεν θα τα «βάλει» με την ΔΕΗ παρά μόνο αν έχει εξασφαλίσει το αναγκαίο για την επένδυση μερίδιο αγοράς και την τιμή εκείνη που θα του εξασφαλίζει την βιωσιμότητα της επένδυσης και την κερδοφορία που απαιτείται για κάθε σκεπτόμενο κεφαλαιστικό.

Καθώς ένα σημαντικό μέρος των επενδεδυμένων κεφαλαίων αποτελούν εισαγόμενο μηχανολογικό εξοπλισμό, ιδιαίτερα για ενεργειακές μονάδες (ιδιαίτερα ανανεώσιμες), οι λογιστικοί χειρισμοί των αγορών, μπορούν να απογειώσουν την απόδοση της επένδυσης.

Επισημαίναμε δε ότι «Αυτή η ιδιότητα απελευθέρωση, έχει εγκλωβίσει τη ΔΕΗ, οδηγώντας την σε αργό θάνατο. Η χρεοκοπία του ελληνικού κεφαλισμού και η δημοσιονομική κατάρρευση μετατρέπουν τον αργό σε αιφνίδιο θάνατο.» Κι αυτό το οποίο βιώνουν σήμερα οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ είναι το δεύτερο: ο αιφνίδιος θάνατος.

Η επτάχυνση της ίδιας της κρίσης τόσο σε οικονομικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο δεν αφήνουν περιθώρια παρερμηνειών: Η ΔΕΗ θα είναι στο πακέτο αποκρατικοποιήσεων παρά τους διασταγμούς Μπιρμπίλη ή τις αντιδράσεις όποιων υπουργών. Οι

γιγαντιαίες ανάγκες του κρατικού προϋπολογισμού, η πλήρης αποσταθεροποίηση της δημοσιονομικής κατάστασης που εκφράζεται και με την γελοιοότητα, ή μάλλον την αθλιότητα της έλλειψης υγειονομικού υλικού στα νοσοκομεία, κάνουν αναπότρεπτο το γεγονός να «εξευμενιστούν» οι παγκόσμιοι τοκογλύφοι και οι καθ' εξιν έλληνες μισαδόροι με την πώληση της κορωνίδας του ελληνικού κεφαλισμού που είναι η ΔΕΗ.

Το γεγονός ότι οι συνδικαλιστές «θα ματώσουν», δεν το έχουν αποδείξει μέχρι σήμερα. Έχουν ήδη διαπράξει το ολέθριο λάθος να μην συμμετάσχουν στον αγώνα των συγκοινωνιών τον Δεκέμβρη 2010-Γενάρη 2011 και διεκδικούν τη ΔΕΗ νομικά εξαιτίας της ενσωμάτωσης των ασφαλιστικών τους εισφορών στην περιουσία της ΔΕΗ. Αν και κανείς δεν μπορεί να υποτιμήσει τα ένδικα μέσα, με ποιο τρόπο θα στηριχτεί οποιοσδήποτε

αγώνας χωρίς την ενεργή συμμετοχή της εργατικής τάξης στον αγώνα αυτό, τη συμμετοχή ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων ή έστω πετυχαίνοντας την ανοχή τους;

Αν κάτι έχει αποδειχτεί τη μεταμνημονιακή εποχή είναι ότι τα κομβικά ζητήματα έχουν πάψει να είναι νομικές ή συνδικαλιστικές διεκδικήσεις.

Η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ έχει αργήσει αρκετούς μήνες να επεξεργαστεί ένα σχέδιο δράσης. Ακόμα και σήμερα αυτό μοιάζει να είναι ένα σχέδιο από το παρελθόν. Πολύ περισσότερο όταν ένα από τα μεγαλύτερα συνδικάτα της χώρας αναγνωρίζει τον πρωτοπόρο ρόλο της ΓΣΕΕ για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Το γεγονός ότι στο Βόλο ετοιμάζεται ένα εργοστάσιο παραγωγής ενέργειας με καύση βιομάζας των 100 MW και οι αδειοδοτήσεις συνεχίζονται απρόσκοπτα, δεν φαίνεται να ενοχλεί κανέναν. Ίσως γιατί οι υγιείς επενδυ-

τές της ενέργειας δημιουργούν θέσεις εργασίας!

Από τη δική μας πλευρά δεν μπορούμε να περιμένουμε κανέναν να ματώσει. Ήδη έχουμε ματώσει, γι αυτό το εργοστάσιο της ENGAL στο Βόλο δεν θα γίνει.

Λαμβάνοντας υπόψη ότι ένα σημαντικό μέρος εργαζομένων, ανέργων και συνταξιούχων αδυνατούν να αποπληρώσουν ακόμα και το λογαριασμό του ρεύματος, αυτό μας κάνει να πούμε ότι μια ΔΕΗ στα χέρια των ιδιωτών και ενός αστικού κράτους ληστή και εισπράκτορα των τοκογλύφων δανειστών, θα είναι μια απόλυτη καταστροφή.

Μπορούμε να τους εμποδίσουμε; Η απάντηση βρίσκεται μπροστά μας στις αραβικές επαναστάσεις και στην αναγκαιότητα μιας επαναστατικής οργάνωσης της εργατικής τάξης.

28/4/2011

Γιάννης Χατζηγιάννης

ΚΙΝΗΜΑ «ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ» αποφασιστικά στους δρόμους

Ακόμα και μέσα στην περίοδο των γιορτών συνεχίστηκαν οι Ακίνητοποιήσεις του κινήματος ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ ενάντια στην εκκώρνηση των δημοσίων δρόμων σε ιδιώτες διοδάρχες.

Παρά τις προσπάθειες του Υπουργείου Μεταφορών να έρθει σε συνεννόηση με τα κοινοπρακτικά σχήματα και τις τράπεζες για μείωση των διοδίων για μια τριετία, αυτό δεν έγινε εφικτό μέχρι το Πάσχα όπως είχε ανακοινωθεί.

Αντίθετα, οι κοινοπραξίες ζητούν την επαναλειτουργία σταθμών που μετά από κινήσεις οι λειτουργία τους είχε ανασταθεί, όπως ο σταθμός διοδίων της Λεπτοκαρυάς, ενώ τα διόδια στην κοιλάδα των Τεμπών παρέμειναν κλειστά για δυο ημέρες (27 και 28/4) λόγω εκβραχισμού μετά από νέα πτώση βράχου που παραλίγο να στοιχήσει τη ζωή διερχόμενου οδηγού και των συνεπιβατών του.

Στην κοινή συνέντευξη τύπου των υπουργών Μεταφορών και Οικονομικών για τη μείωση των τιμοληγών των διοδίων (μία κίνηση εξαπάτησης, ύστερα από τη μαζικοποίηση του κινήματος ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ) έγινε γνωστό ότι μέσω της τιτλοποίησης των μελλοντικών κρατικών εσόδων πρόκειται να αποπληρωθεί μέρος του δημοσίου χρέους!

Έτσι για πρώτη φορά ανακοινώνεται από επίσημα χείλη, η ουσία της πολιτικής συναίνεσης του 2007 και της υπογραφής των συμβάσεων παραχώρησης στο ιδιωτικό κεφάλαιο και αυτός ο λόγος δεν είναι παρά η ίδια η χρεοκοπία του

αστικού κράτους και η αδυναμία συντήρησης και λειτουργίας των δημοσίων δρόμων, η χρηματοδότηση νέων αθλή ή κρυφή προσπάθεια να βρεθούν πρόσθετα έσοδα για τη μείωση των κρατικών ελλειμμάτων.

Παράλληλα την Τρίτη 3 Μαΐου συζητιέται στην Πάτρα, στο Πολιμελιές Πρωτοδικείο η αγωγή που έχουν καταθέσει κάτοικοι και ο Δικηγορικός Σύλλογος της Πάτρας κατά της «Ολυμπίας οδού», ζητώντας την κατάργηση της σύμβασης παραχώρησης έργου, αθλή και τη μη καταβολή διοδίων στον οδικό άξονα Ρίου - Ζευγολατιού. Η συγκεκριμένη εκδίκαση έχει λάβει δυο αναβολές και δεν προβλέπεται Τρίτη, οπότε και η υπόθεση θα εκδικαστεί.

Μέλη του κινήματος ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ έχουν προγραμματίσει να παρασταθούν στην εκδίκαση προκειμένου να στηρίξουν την αγωγή εναντίον της Ολυμπίας Οδού. Όπως είναι γνωστό δεν υπάρχει ανάλογο δεδικασμένο και κάθε απόφαση θα βαρύνει μελλοντικές υποθέσεις. Υπενθυμίζουμε ότι ο άξονας Κορίνθου - Πάτρας αποτελεί τον πιο «φονικό» δρόμο της Ευρώπης με εκατοντάδες θύματα τροχαίων ατυχημάτων.

Μέσα στο Μάη (15/5) το κίνημα ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ προγραμματίζει την πανελλαδική του σύσκεψη για να συζητήσει περαιτέρω τη στρατηγική του καθώς με το κυβερνητικό μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα σταθερότητας αναμένεται το σκηνικό των δρόμων να επαναληφθεί καθώς προετοιμάζονται άμεσες αποκρατικοποιήσεις για να επιτευχθεί ο στόχος μείωσης του χρέους την επόμενη τριετία.

Αν η εκποίηση των δημοσίων δρόμων σε ιδιώτες έβγαλε στους δρόμους χιλιάδες ανθρώπους, τι θα γίνει με την εκποίηση της ενέργειας, του νερού και κρίσιμων υποδομών στο ιδιωτικό κεφάλαιο;

Πιθανότατα η υπόθεση των δρόμων και του κινήματος ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ να είναι το προλόγιο πολύ μεγαλύτερων ιστορικών γεγονότων που θα ακολουθήσουν.

Προς το παρόν τοπικές συνελεύσεις και κινήσεις συνεχίζονται με αμείωτη ένταση. (Περισσότερες πληροφορίες στο www.oxidiodia.gr).

ΑΡΑΒΙΚΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η “ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ” ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ

Οι τύραννοι του αραβικού κόσμου συνεχίζουν το σφαιρικό εις βάρος των λαών τους, που όμως δεν κάμπτονται και συνεχίζουν την πάλη μέχρι την ανατροπή των καταστροφικών και διεφθαρμένων καθεστώτων. Την ίδια στιγμή, οι ιμπεριαλιστές προσπαθούν να ισορροπήσουν σε τεταμένο σκοινί και αναζητούν λύσεις για την αποσόβηση της κρίσης στον αραβικό κόσμο ανάμεσα στην ωμή επέμβαση τύπου Λιβύης για τη δημιουργία ελεγχόμενων προτεκτοράτων και στη δημιουργία κάποιου σχεδίου τύπου Μάρσαλ. Σε κάθε περίπτωση ο στόχος είναι ίδιος, ο έλεγχος της επαναστατημένης περιοχής. Οι διαβουλεύσεις των ιμπεριαλιστών είναι πυρετώδεις και χαρακτηριστικά ο Αραβικός Σύνδεσμος επέσπευσε τη σύγκλησή του από τις 8 στις 5 Μαΐου για να προλάβει τις εξελίξεις.

Το Χαλιφάτο του Μπαχρέν συνεχίζει να διώκει διαδηλωτές κάτω από την ανοχή της λεγόμενης διεθνούς κοινότητας. Το Μπαχρέν με υποστήριξη από τη Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα έχει επιβάλει εδώ και ένα μήνα κατάσταση έκτακτης ανάγκης για να καταστείλει τη λαϊκή εξέγερση της σιιτικής πλειοψηφίας της χώρας. Την τελευταία εβδομάδα στρατιωτικό δικαστήριο έκρινε ενόχους για δολοφονία αστυνομικών κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων 7 ανθρώπους, 4 εκ των οποίων καταδικάστηκαν σε θάνατο και 3 σε ισόβια κάθειρξη. Η δίκη-παρωδία με κλειστές πόρτες και σπινόμενα κατηγορητήρια είναι ίσως το πιο υψηλό σημείο της τεράστιας επεξεργασίας καταστολής που έχει επιβληθεί με 400 και πλέον συλλήψεις τον τελευταίο μήνα. Εκεί η “ανθρωπιστική ευαισθησία” του ιμπεριαλισμού κωφεύει.

Δεν είναι πολύ διαφορετικά η κατάσταση στην εγγυήτρια της τάξης Σαουδική Αραβία. Νέος γύρος 30 συλλήψεων οργανώθηκε στην πόλη αλ-Κατίφ της Σαουδικής Αραβίας με την κατηγορία της συμμετοχής σε διαδήλωση! Οι διαδηλώσεις έγιναν σε ένδειξη αλληλεγγυής στον εξεγερμένο λαό του γειτονικού Μπαχρέν και υπέρ της απελευθέρωσης των συλληφθέντων στις διαδηλώσεις που έλαβαν χώρα στις αρχές Μαρτίου στη

Σαουδική Αραβία.
Συρία

Η κατάσταση στη Συρία βρίσκεται πέρα από κάθε έλεγχο. Τον έλεγχο δεν έχει σίγουρα ούτε ο μακελάρης Μπασάρ αλ-Ασάντ ο οποίος έχει κατεβάσει τα τανκς στους δρόμους για να καταπνίξει τις καθημερινές διαδηλώσεις του λαού της Συρίας. Η μετατροπή της επαρχιακής πόλης Ντεράα σε θέατρο άγριας σφαγής έχει κοστίσει τη ζωή σε τουλάχιστον 35 ανθρώπους. Οι περιγραφές των κατοίκων της πόλης είναι ανατριχιαστικές: άρματα μάχης, κομάντος και ελεύθεροι σκοπευτές χρησιμοποιούνται για την απαγόρευση της κυκλοφορίας από την περασμένη Δευτέρα. Το ηλεκτρικό και οι τηλεπικοινωνίες έχουν διακοπεί, ενώ λόγος γίνεται για σοβαρές ελλείψεις σε τρόφιμα και παιδικό γάλα. Η Ντεράα είναι η πόλη από την οποία ξεκίνησε στις 18 Μαρτίου το κύμα των διαδηλώσεων ενάντια στο καθεστώς Ασάντ, κύμα το οποίο έχει πάρει διαστάσεις επαναστατικής έκρηξης και έχει αγκαλιάσει πλέον ολόκληρη τη Συρία.

Αντίστοιχα σκληρή είναι η κατάσταση στην πρωτεύουσα Δαμασκό και ιδιαίτερα στο προάστιο Ντούμα από το οποίο ξεκινούν οι πιο μαχητικές διαδηλώσεις. Δυο χιλιάδες άνδρες των σωμάτων ασφαλείας με επικεφαλής, τους άντρες -της έμπιστης του Ασάντ- μυστικής υπηρεσίας Προεδρική Φρουρά, ξεκίνησαν επίθεση μαζικών συλλήψεων στη Ντούμα τις τελευταίες ημέρες.

Η σκληρότητα του Ασάντ επιστρέφει στον ίδιο σαν μπουμέρανγκ. Το δικτάτορα δεν πλύνουν τα μισόλογα του ΟΗΕ ο οποίος δεν έχει καταφέρει να βγάλει μια απόφαση καταδίκης της σφαγής, ούτε η απαίτηση της Ρωσίας για εξεταστική επιτροπή σε σχέση με τους νεκρούς. Η πραγματική απειλή είναι η απώλεια ελέγχου επάνω στο στρατό, καθώς όλο και περισσότεροι στρατιώτες αρνούνται να πυροβολήσουν διαδηλωτές ή περνά-

νε ανοικτά με τους επαναστάτες. Βίντεο που διέρρευσε στα διεθνή μέσα μαζικής ενημέρωσης εμφανίζει Σύριο στρατιώτη να εκτελείται εν ψυχρώ επειδή αρνείται να πυροβολήσει ενάντια σε άοπλους διαδηλωτές. Οι 500 νεκροί διαδηλωτές της επανάστασης στη Συρία δε θα δικαιωθούν από καμία σπινόμενη επιτροπή των ιμπεριαλιστών και των μακελάρων, αλλά από την ανατροπή του καθεστώτος Ασάντ.

Υεμένη

Ο πρόεδρος Σάλεχ της Υεμένης φαίνεται πως θα είναι ο τρίτος πρόεδρος κράτους τον οποίο θα ανατρέψει η “επανάσταση της αξιοπρέπειας”, το κύμα επαναστάσεων που έχουν συγκλονίσει την Αραβία και ολόκληρο τον κόσμο τους τελευταίους μήνες.

Η αμείωτη επαναστατική πάλη του λαού της Υεμένης αναγκάζει το Σάλεχ να αποδεχθεί την πρόταση του Συμβουλίου των χωρών του Κόλπου. Η συγκεκριμένη πρόταση, η οποία έχει τη στήριξη των ΗΠΑ, περιλαμβάνει την αποχώρηση εντός 30 ημερών του Σάλεχ από την υπογραφή της συνθήκης και τη μετάβαση της εξουσίας σε υπηρεσιακή κυβέρνηση. Σημείο διαφωνίας ανάμεσα στους εκπροσώπους της αντιπολίτευσης για την υπογραφή της συνθήκης είναι ο όρος της παραχώρησης ασύλου στον Σάλεχ και την οικογένειά του, μετά την παραίτηση.

Ωστόσο, η προετοιμασία του Σάλεχ για αποχώρηση δε σημαίνει πως τελείωσε ο φόρος αίματος του λαού της Υεμένης. Την περα-

σμένη Τετάρτη 28/4, ενώ οι συνολικές ανάμεσα στο Συμβούλιο του Κόλπου, την αντιπολίτευση και τον Σάλεχ βρίσκονταν σε πλήρη εξέλιξη στο Ριαντ της Σαουδικής Αραβίας για την αποκλιμάκωση της έντασης, 14 τουλάχιστον άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους και άλλοι 190 τραυματίστηκαν όταν οι δυνάμεις ασφαλείας του προέδρου άνοιξαν πυρ εναντίον διαδήλωσης στην πρωτεύουσα Σανάα της Υεμένης. Όλα φαίνεται να κρέμονται από μια κλωστή για την επόμενη μέρα στην Υεμένη καθώς οι καθημερινές διαδηλώσεις συνεχίζονται.

Λιβύη

Στη Λιβύη οι μάχες μαίνονται ανάμεσα στις δυνάμεις οι οποίες παραμένουν πιστές στο δικτάτορα Καντάφι και τους αντικαθεστωτικούς. Η ισορροπία των δυνάμεων παραμένει ασταθής και η επέμβαση του ιμπεριαλιστικού ΝΑΤΟ δε σημαίνει τίποτα άλλο εκτός από περισσότερα δεινά για το λιβυκό λαό. Ο ίδιος ο Καντάφι έχει γίνει δέκτης των πυρών των δυνάμεων της ιμπεριαλιστικής επέμβασης και πηγές λένε πως φυγαδεύτηκε την τελευταία στιγμή για να αποφύγει το θάνατο όταν βομβαρδίστηκε η κατοικία της οικογένειάς του στην Τρίπολη, Bab-al-Aziziyah.

Την τελευταία εβδομάδα οι δυνάμεις του Καντάφι κέρδισαν έδαφος καταλαμβάνοντας το πέρασμα της Ντεκίμπα στα σύνορα της Λιβύης με την Τυνησία, αναγκάζοντας αντικαθεστωτικούς να αναζητήσουν καταφύγιο στην Τυνησία. Το λιμάνι της Μιζράτα βρι-

σκεται στο επίκεντρο της σύγκρουσης, εκεί μεταφέρονται οι μάχες, στο στρατηγικής σημασίας οχυρό των αντικαθεστωτικών δυνάμεων.

Το Μεταβατικό Εθνικό Συμβούλιο, το οποίο αποτελεί την κυρίαρχη πολιτική έκφραση των αντικαθεστωτικών, αναζητά όλο και περισσότερο λύσεις μέσα από τη συνεργασία με τους ιμπεριαλιστές υπονομεύοντας τον αγώνα των επαναστατημένων μαζών. Είναι χαρακτηριστικό πως μετά το τρίτο λάθος του ΝΑΤΟ από τον καιρό που ανέλαβε τη διοίκηση της επεξεργασίας στα τέλη Μαρτίου να χτυπήσει δυνάμεις των αντικαθεστωτικών που αυτή τη φορά κόστισε τη ζωή σε 12 άτομα και τον τραυματισμό άλλων 40, ο εκπρόσωπος του Μεταβατικού Εθνικού Συμβουλίου χαρακτήρισε το γεγονός “λάθος” και είπε πως στον πόλεμο “είναι δύσκολο να αποφευχθούν” τέτοια λάθη. Η άμεση αυτή πίστη στους ιμπεριαλιστές ασφαλώς σχετίζεται και με την έκκληση του πρώην υπουργού Εσωτερικών του Καντάφι, στρατηγού Άμπντελ Φάταχ Γιούνις, ο οποίος εκ μέρους του Μεταβατικού Εθνικού Συμβουλίου ζήτησε στις Βρυξέλλες να ενισχυθούν οι αντικαθεστωτικοί με όπλα από τη Λύση, διευκρινίζοντας ότι “Δε μιλάμε για ελαφρά όπλα, αλλά για ελικόπτερα Απάτσι, αντιαερματικές ρουκέτες και πλοία εξοπλισμένα με τορπίλες”, ενισχύοντας το λόγο του με κινδυνολογίες περί χρήσης χημικών όπλων από τη μεριά του Καντάφι. Η ιμπεριαλιστική Λύση παραμένει σκεπτική σε σχέση με την αποστολή όπλων βαρέους τύπου, ωστόσο στρατιωτικοί σύμβουλοι από την Ιταλία, τη Γαλλία και τη Βρετανία θα μεταβούν στη Βεγγάζη για να ενισχύσουν τις αντικαθεστωτικές δυνάμεις.

Το **ΕΕΚ** καταγγέλει κάθε ιμπεριαλιστική επέμβαση και υποστηρίζει την ανατροπή όλων των τυράνων, τη νίκη της κοινωνικής επανάστασης στην Αραβία και την επέκτασή της στην άλλη πλευρά της Μεσογείου. Η επανάσταση θα νικήσει όταν σαρωθούν όλα τα δικτατορικά καθεστώτα-φερέφωνα του ιμπεριαλισμού και εγκαθιδρυθεί μια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία της Μέσης Ανατολής.

Τζιρής Νίκος

Από το Ουϊσκόνσιν και το Λονδίνο

Εμπρός της γης οι

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ & ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ!

Η φετινή εργατική Πρωτομαγιά συμπύκνει χρονικά με την έκρηξη ενός νέου κύματος της παγκόσμιας επανάστασης που επίκεντρό του έχει τη Βόρεια Αφρική και τη Μ. Ανατολή, αλλά απειλεί την αστική κυριαρχία σε όλη την υφήλιο, από το Ουϊσκόνσιν και το Λονδίνο, μέχρι το Κάιρο, την Αθήνα και ακόμα πιο πέρα.

Με μαχητικούς αγώνες, εξεγέρσεις και προπαντός με κοινωνικές επαναστάσεις, όπως αυτές που συντελούνται από τις αρχές του χρόνου στον αραβικό κόσμο, η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα απαντούν στην χωρίς τέλος βαρβαρότητα που σπέρνει το χρεοκοπημένο και παρακμασμένο καπιταλιστικό σύστημα, είτε με τη μορφή της μαζικής εξεθλίωσης, είτε του πυρηνικού εφιάλτη είτε με το σφαγείο της αντεπανάστασης.

Η παγκόσμια συστημική κρίση που ξέσπασε το 2007 έχει εισέλθει σε μια νέα και οξύτερη φάση της, μετά την αποτυχία των γιγάντιων κρατικών ενέσεων ρευστότητας στο διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα. Τα δεκάδες τρισ. δολάρια που διοχετεύθηκαν στις τράπεζες όχι μόνο δεν τις διέσωσαν, αλλά έπνιξαν στα χρέη τα Κράτη που τους τα έδωσαν και πρώτα απ' όλα τις ΗΠΑ.

Στην ίδια και χειρότερη μοίρα βρίσκεται και η Ευρωπαϊκή Ένωση, που σπρώχνει το ένα μετά το άλλο τα κράτη-μέλη της στο ταμείο στήριξης - προθάλαμο του μηχανισμού ελεγχόμενης πτώχευσής τους.

Επιχειρούν, όμως, να επιβάλουν ένα Ευρω-Μνημόνιο σε όλους τους λαούς της γηραιάς ηπείρου την ίδια στιγμή που το "ελληνικό" Μνημόνιο καταρρέει με γοργούς ρυθμούς, μετατρέποντας τον ελληνικό καπιταλισμό όχι απλά στη Lehman Brothers της Ευρώπης αλλά όλου του κόσμου.

Στην Ελλάδα, η κυβέρνηση Παπανδρέου, αφού αφαίρεσε μέσα σ' ένα μόλις χρόνο δεκάδες δις. ευρώ από τις τσέπες των εργαζομένων για να συνεχίζουν να πληρώνονται οι διεθνείς τοκογλύφοι, βρίσκεται αντιμέτωπη με την αποτυχία του Μνημονίου, αλλά και την επικείμενη κατάρρευσή της.

Αυτό δεν εμποδίζει την κλίκα του Μαξίμου, τους τεχνοκράτες του ΔΝΤ και της ΕΕ μαζί και τους κυρίαρχους αστικούς κύκλους στην Ελλάδα να ετοιμάζουν ένα δεύτερο κύκλο επίθεσης σε μισθούς, συντάξεις, κοινωνικά επιδόματα και εργασιακά δικαιώματα που θα συνδυασθεί με το κλείσιμο μιας σειράς νοσοκομείων, σχολείων και σχολών και με γενικό ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας.

Αυτό είναι το σκληρό αντίτιμο που πρέπει να πληρώσει ο λαός για την "ήπια" αναδιάρθρωση ολόκληρου του ελληνικού δημοσίου χρέους που ετοιμάζει η κυβέρνηση με την τρόικα και τους διεθνείς χρηματοπιστωτικούς κύκλους.

Και αυτή, όμως, η συνταγή, δηλαδή ο συνδυασμός δραστηκής μείωσης των δημοσίων δαπανών και ιδιωτικοποιήσεων, που θα επιχειρήσουν από τον προσεχή Ιούνιο, είναι καταδικασμένη σε ακόμα μεγαλύτερη αποτυχία, παρά τα επιπλέον δεινά που θα προκαλέσει στη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού αυτής της χώρας.

Ίδια θα είναι και η κατάληξη κάθε άλλης συνταγής διεξόδου από την κρίση του καπιταλισμού με καπιταλιστικά μέσα, όπως αυτή που προτείνει η Νέα Δημοκρατία αλλά ακόμα και η συντριπτική πλειοψηφία της αριστεράς, κοινοβουλευτικής και μη.

Η ανάπτυξη που παρουσιάζεται σαν το αντίδοτο στην κρίση χρέους δεν πρόκειται να έλθει με την αύξηση της κρατικής επιδότησης του κεφαλαίου όπως προτείνει η ΝΔ, ούτε με τη διαγραφή μόνο του "επαχθούς" μέρους του χρέους για χάρη της πληρωμής των κοινωνικών δαπανών όπως προτείνει ένα ευρύτατο φάσμα δυνάμεων από το "αντι-Μνημονιακό"

ΠΑΣΟΚ μέχρι το ΣΥΡΙΖΑ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (πρωτοβουλία για τη σύσταση Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου για το χρέος), αλλά ούτε με την εθνική αναδίπλωση που προτείνει το ΚΚΕ.

Ο απεγκλωβισμός του λαού από το γιγάντιο καπιταλιστικό εξωτερικό χρέος είτε θα είναι πλήρης και άμεσος, είτε δεν θα υπάρξει· είτε θα γίνει μέσα από τον απεγκλωβισμό του από το σύστημα που γεννά την κρίση, δηλαδή μέσα από την ανατροπή του καπιταλισμού, είτε επίσης δεν θα γίνει ποτέ!

Αυτή η ανατροπή δεν μπορεί να γίνει σε αντικαπιταλιστικές ή αντιιμπεριαλιστικές δόσεις, συμμαχώντας με /και υποτασσόμενοι στους/ ρεφορμιστές γραφειοκράτες και πολιτικάντηδες ή με τη σκιά μιας ανύπαρκτης "αντι-μονοπωλιακής" αστικής τάξης, αλλά με τη διαρκή αυτοργανωμένη επαναστατική δράση της εργατικής τάξης μέχρι την κατάκτηση της εξουσίας από την ίδια, με τη συντριβή του αστικού κράτους και κάθε αστικής αντίστασης.

Μόνο η εργατική εξουσία μπορεί να καταργήσει ολόκληρο το εξωτερικό χρέος και να προχωρήσει ταυτόχρονα στην εκβάθρυνση σοσιαλιστική αναδιοργάνωση των κοινωνικών σχέσεων, ξεκινώντας από την εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο και διαχείριση των τραπεζών και όλων των βασικών πυλώνων της οικονομίας.

Για να είναι νικηφόρα αυτή η πάλη σ' αυτή τη χώρα πρέπει να είναι ταυτόχρονα διεθνής και διεθνιστική: Να απλώσουμε την επαναστατική πυρκαγιά από τη Βόρεια Αφρική σε ολόκληρη την Ευρώπη· να παλέψουμε για την ανατροπή των αντίστοιχων τυραννικών «δημοκρατικών» - κοινοβουλευτικών καθεστώτων στις καπιταλιστικές μητροπόλεις και την αντικατάστασή τους από την εξουσία των εργατικών συμβουλίων (σοβιέτ)· για τη διάλυση της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. και τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης και όλου του κόσμου· για τον πανανθρώπινο ελευθεριακό κομμουνισμό, χωρίς τάξεις, χωρίς κράτη, χωρίς εξουσίες!

Τώρα, όσο ποτέ πριν, χρειαζόμαστε μια νέα εργατική επαναστατική Διεθνή, την επανιδρυμένη

Τέταρτη Διεθνή, που θα ενσωματώνει και θα ξεπερνά κάθε εμπειρία ανθρώπινης χειραφέτησης και πάνω απ' όλα του κόκκινου Οκτώβρη του '17, του οποίου ο ιστορικός κύκλος δεν έκλεισε, όπως επί είκοσι χρόνια διατείνονται οι αστοί κυρίαρχοι και οι εξαριστερόν απολογητές τους!

Με αυτόν τον άξονα, το Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα καλεί κάθε εργαζόμενο και άνεργο εργάτη να παλέψει μέσα από τις γραμμές του και μέσα από κάθε μέσο συλλογικής διεκδίκησης, μέσα από συλλόγους, σωματεία και ανοιχτές επιτροπές αγώνα για την οργάνωση μιας **Γενικής Πολιτικής Απεργίας Διαρκείας** για να μην περάσει κανένα αντιλαϊκό μέτρο, για μόνιμη δουλειά για όλους, πραγματικά δημόσια δωρεάν και υψηλού επιπέδου υγεία και παιδεία, για να ανατραπεί η κυβέρνηση Παπανδρέου και οι διεθνείς κηδεμόνες της και να ανοίξει ο δρόμος για μια επαναστατική σοσιαλιστική διεξόδο από τον καπιταλισμό και την κρίση του.

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ 11ης ΜΑΗ

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

www.eek.gr
Αθήνα 28/4/2011

MANA ΤΖΟΟΥΝΣ*
Η ματωμένη Πρωτομαγιά του Σικάγου το 1886

νο μέχρι το Κάιρο και την Αθήνα

ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ

να
σπάσουμε
τα δεσμά
της ταξικής
σκλαβιάς

Η Τραγωδία του ΧΕΙΜΑΡΚΕΤ

Από το 1880 και μετά, είχα μια απορροφηθεί εντελώς απ' το εργατικό κίνημα. Σ' όλα τα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα, η εργατική τάξη βρισκόταν σε εξέγερση: το τεράστιο κύμα των μεταναστών από την Ευρώπη στοιβάχτηκε στις φτωχογειτονιές, οι μισθοί συμπέσθηκαν και υπήρχε ο κίνδυνος να υποβιβαστεί το βιοτικό επίπεδο, που οι εργαζόμενοι της Αμερικής είχαν κατακτήσει με αγώνες. Μείωση της επιχειρηματικής δραστηριότητας και μεγάλη ανεργία εξαπλώθηκε σ' ολόκληρη τη χώρα,

ενώ στις πόλεις έπεσε πείνα, εξαθλίωση κι απελπισία.

Ξένοι αγκατάτορες που είχαν υποφέρει κάτω απ' την κυριαρχία Ευρωπαίων τεράνων, κήρυσσαν στους εργάτες διάφορα μοντέλα για την οικονομική σωτηρία τους. Το μόνο που ζητούσαν οι εργάτες ήταν ψωμί και μείωση των ατέλειωτων ωρών του μόχθου. Οι αγκατάτορες τους έδωσαν οράματα. Η αστυνομία τους έδωσε ξύλο.

Ιδιαίτερα η πόλη του Σικάγου έγινε θέατρο απανωτών απεργιών, που συνοδεύονταν από μπούκοτάζ και ταραχές. Τα χρόνια μέχρι το 1886 είδαν απεργίες των ναυτικών της λίμνης, των λιμενεργατών και των εργαζομένων στα τραμ. Αυτές οι απεργίες καταπίπτηκαν βίαια από τα γκλόμπς των αστυνομικών και από μισθωμένους πιστολάδες. Καμία προσοχή δε δόθηκε στο παράπονο του εργάτη. Ο Τζον Μπόνφιλιτ, αστυνομικός επιθεωρητής, επέδειξε ιδιαίτερη σκληρότητα στην κατάπιψη ειρηνικών συγκεντρώσεων, στις οποίες ο κόσμος πήγαινε να συζητήσει θέματα σχετικά με μισθούς και το ωράριο. Οι εργοδότες έκφραζαν ανοικτά και προκλητικά τους φόβους και το μίσος τους.

Το Βήμα του Σικάγου, το επίσημο όργανό τους, συμβούλευε ειρηνικά τους αγρότες του Ιλλινόις, να φερθούν στους αλίπτες που ξεκύνονταν έξω απ' τα βιομηχανικά κέντρα όπως και σ' άλλα παράσιτα: να τους βάλουν σφυρικό στο φάϊ.

Οι εργάτες άρχισαν να προπαγανδίζουν το οχτάωρο. Τα σωματεία και οι Ιππότες της Εργασίας επικρότησαν αυτό το αίτημα, αλλά επειδή πολλοί απ' τους ηγέτες της προπαγανδιστικής εκστρατείας ήταν ξένοι, το ίδιο το κίνημα θεωρήθηκε «ξένο» και «μη αμερικανικό». Τότε ήταν που οι αναρχικοί του Σικάγου, μια πολύ μικρή ομάδα, υιοθέτησαν το αίτημα του οχτάωρου. Από τότε και στο εξής, ήταν αδύνατο για τους κατοίκους του Σικάγου να συζητήσουν ένα καθαρά οικονομικό θέμα χωρίς να μπλέξουν σε έντονες συζητήσεις σχετικά με την αναρχία.

Χρησιμοποιώντας το σκιάχτρο της αναρχίας, οι εργοδότες προσπάθησαν να πνίξουν το κίνημα: όποιος πίστευε στη θέσπιση του οχτάωρου, έλεγαν πως ήταν εχθρός της πατρίδας του, προδότης, αναρχικός. Τα θεμέλια της

κυβέρνησης ροκανίζονταν απ' τους ποντικούς της αναρχίας. Υπήρχε διάχυτο ένα αίσθημα πικρίας. Η πόλη χωρίστηκε σε δυο εξαγριωμένα στρατόπεδα. Απ' τη μια μεριά οι εργαζόμενοι, πεινασμένοι, ξεπαγιασμένοι, άνεργοι, να πολεμούν τους πιστολάδες και τα γκλόμπς της αστυνομίας με γυμνά χέρια. Κι απ' την άλλη οι εργοδότες, χορτάτοι και ζεστοί, να έχουν μαζί τους τις εφημερίδες, την αστυνομία, και γενικά όλη τη δύναμη του ίδιου του μεγάλου κράτους.

Οι αναρχικοί εκμεταλλεύτηκαν τη δυσαρέσκεια που υπήρχε παντού, για να κηρύξουν τις αρχές τους. Γίνονταν συχνές ομιλίες από ρήτορες σε μεγάλα πλήθη, στην ανεμοδαρμένη, άγριη παραλία της λίμνης Μίτσιγκαν.

Παρ' όλο που ποτέ δεν ασπάστηκα τη φιλοσοφία της αναρχίας, εντούτοις συμμετείχα συχνά στις συγκεντρώσεις στην παραλία της λίμνης, επειδή ήθελα να δω τι είχαν να πουν στους εργοδότες αυτοί οι κήρυκες μιας νέας τάξης.

Και οι εργοδότες όμως έκαναν τις συναντήσεις τους τον ίδιο καιρό. Μαζεύονταν τότε στο μέγαρο του Τζωρτζ Μ. Πούλμαν στη Λεωφόρο Πρέρι, τότε στην κατοικία του Ουέρι Ντέξτερ, ενός ικανού δικηγόρου, σύμβουλου επιχειρήσεων, και προσπαθούσαν να βρουν τρόπους για να καταπνίξουν το αίτημα για το οχτάωρο, το οποίο επρόκειτο να τεθεί με μια γενική απεργία. Κι ακόμα, προσπαθούσαν να βρουν τρόπους για να διαλύσουν τις συγκεντρώσεις των αναρχικών.

Ο χειμώνας μπύκε παγερός. Η μακρόχρονη ανεργία έφερε φοβερές κακουχίες. Οι ουρές στους φούρνους μεγάλωσαν, ενώ τα μα-

γειρεία που σέρβιραν σούπα δεν μπορούσαν να καλύψουν τη ζήτηση. Χιλιάδες γνώρισαν πραγματικά μιζέρια.

Τη μέρα των Χριστουγέννων, εκατοντάδες ταλαιπωρημένοι απ' τη φτώχεια άνθρωποι, κουρέληδες, φορώντας άθλια παπούτσια, παρέλασαν στην αριστοκρατική Λεωφόρο Πρέρι, μπροστά στα μέγαρα των πλουσίων, μπροστά στους εργοδότες τους, κρατώντας τη μαύρη σημαία. Εγώ όμως κρίνω την πορεία σαν μια απερίσκεπτη κίνηση των αναρχικών, μια και το μόνο που κατόρθωσε ήταν να μεγαλώσει τα αισθήματα έχθρας. Γιατί απ' τη μια δεν παραδειγματίσε κανέναν, ενώ απ' την άλλη μεγάλωσε τους φόβους των εργοδοτών, εξαγρίωσε ακόμα πιο πολύ την αστυνομία, και μείωσε τη συμπάθεια του κόσμου απέναντι στη δυστυχία των εργατών.

Και ήρθε η 1η του Μάη, μέρα που είχε οριστεί σαν αφετηρία της εξέγερσης για το οχτάωρο. Οι εφημερίδες είχαν κάνει ό,τι μπορούσαν για να κρούσουν τον κώδωνα του κινδύνου. Απεργίες, κυρίως στα εργοστάσια, γίνονταν παντού στην πόλη. Οι εργοδότες ήταν κατατρομοκρατημένοι: έβλεπαν μια επανάσταση να γεννιέται. Οι εργάτες της ΜακΚόρμικ Χάρβεστερ συγκεντρώθηκαν έξω από το εργοστάσιο, και απειλούσαν τους απεργοσπάστες που έμειναν μέσα και δεν ενώθηκαν μαζί τους. Τούβλα πετάχτηκαν και τζάμα έσπασαν. Κάποιος ειδοποίησε την αστυνομία.

Οι αστυνομικοί χωρίς καμία προειδοποίηση επιτέθηκαν στους εργάτες, πυροβολώντας στο σωρό, χτυπώντας με τα γκλόμπς δεξιά και αριστερά. Πολλοί ποδοπατήθηκαν απ' τα άλογα, και ένας μεγάλος αριθμός σκοτώθηκε απ' τις σφαίρες των αστυνομικών. Κεφάλια έσπασαν, ενώ νέοι άντρες και γυναίκες ξυλοκοπήθηκαν μέχρι θανάτου.

Το γραφείο Πίνκερτον σχημάτισε ένοπλες ομάδες από πρώην καταδίκους και ταραξίες και τις νοίκιασε στους καπιταλιστές για οχτώ δολάρια τη μέρα, να φρουρούν τα εργοστάσια και να υποκινούν ταραχές.

Τη νύχτα της 4ης Μαΐου, οι αναρχικοί είχαν συγκεντρωθεί στη μίζερη, βρόμικη περιοχή, που έμεινε γνωστή στην ιστορία σαν Πλατεία Χέιμαρκετ. Παντού τριγύρω υπήρχαν σιδηροτροχιές,

βρόμικα σαλούν, πανάθλια παραπήγματα. Μισό τετράγωνο πιο κεί, στην οδό Ντιοπλέινς, βρισκόταν το Αστυνομικό Τμήμα. Διοικητής ήταν ο Τζον Μπόνφιλιτ άνθρωπος χωρίς λεπτότητα, διακριτικότητα, και προπαντός, χωρίς συμπάθεια για τους απεργούς.

Ήταν ένας απ' τους πιο κτηνώδεις οπαδούς της βίας, σαν μέθοδο καταστολής των απεργιών, και αποκατάστασης της τάξης στη βιομηχανία.

Ο Κάρτερ Χάρισον, ο δήμαρχος του Σικάγου, παρακολούθησε τη συγκέντρωση των αναρχικών και κινήθηκε ανάμεσα στο πλήθος της πλατείας. Όταν έφυγε, πήγε στον αρχηγό της Αστυνομίας και τον διέταξε να μη στείλει έφιππη αστυνομία στη συγκέντρωση, μια και αυτή διεξαγόταν ειρηνικά. Το μόνο που θα κατάφερνε η παρουσία της έφιππης αστυνομίας, θα ήταν να ρίξει λάδι στις φωτιές που ήδη έκαιγαν των εργατών. Φαίνεται όμως ότι από κάπου αλλού ήρθαν διαταγές, γιατί ο αρχηγός της Αστυνομίας, παραβλέποντας την αναφορά του δήμαρχου, έστειλε μεγάλο αριθμό έφιππων αστυνομικών στη συγκέντρωση.

Ένας από τους αναρχικούς ομιλητές απευθυνόταν στο πλήθος. Από ένα παράθυρο πάνω από την πλατεία, έπεσε μια βόμβα και στην έκρηξη που ακολούθησε, σκοτώθηκαν αρκετοί αστυνομικοί.

Η πόλη έζησε στιγμές αλλοφροσύνης, και οι εφημερίδες έκαναν ό,τι μπορούσαν για να την παρουσιάζουν σαν τρελοκομείο. Η κραυγή των εργατών για δικαιοσύνη πνίγηκε μέσα στο ουρλιαχτό για εκδίκηση. Βόμβες «βρίσκονταν» κάθε πέντε λεπτά, άνθρωποι οπλίζονταν και τα καταστήματα όπλων λειτουργούσαν και τη νύχτα. Έγιναν εκατοντάδες συλλήψεις. Τελικά αυτοί που οδηγήθηκαν σε δίκη, και μερικούς μήνες αργότερα κρεμάστηκαν, ήταν μόνο εκείνοι που είχαν προπαγανδίσει το οχτάωρο. Ο Σνάουμπελτ, ο άνθρωπος που πραγματικά είχε ρίξει τη βόμβα, κρατήθηκε έξω απ' την όλη υπόθεση, χωρίς ποτέ να φωτιστεί επίσημα ο ρόλος του σ' αυτό το φοβερό δράμα.

Συνέχεια στη σελίδα 11

«Ο Φινλανδός πρωθυπουργός εκλογές - μεταξύ πανώλης και

Αυτό τον τίτλο έδωσε σε ένα άρθρο της η σουηδική εφημερίδα «Expressen» για τις προοπτικές που ανοίγονται μπροστά στην φινλανδική μπουρζουαζία μετά τις εκλογές της 17ης του Απριλίου. Στις εκλογές αυτές γράφτηκε ιστορία. Έγιναν πρωτοφανείς ανατροπές και έσπασαν πολλά «ρεκόρ». Ο φινλανδικός λαός συμπεριφέρθηκε με τον ίδιο τρόπο που οι Γερμανοί τιμωρούν το CDU της Μέρκελ και τους συμμάχους του στο FDP ή τον Σαρκοζύ στη Γαλλία.

Το πρώτο ρεκόρ έγκειται στο ότι για πρώτη φορά στην ιστορία της χώρας όλα τα κόμματα έχασαν. Όλα δηλαδή πλην ενός, αυτού των Perussuomalaiset που μεταφράζεται κόμμα των Βασικών ή ακόμη των Αληθινών ή και Πραγματικών Φινλανδοί (Basic, Real ή True Finns). Αντίθετα με την Ελλάδα η Φινλανδία έχει ένα τρικομματικό σύστημα. Οι κυβερνήσεις είναι πάντα συνδυασμοί συνασπισμών, όπου στην κυβέρνηση ήταν πάντα τα δυο μεγάλα κόμματα πλαισιωμένα με άλλα μικρότερα και στην αντιπολίτευση το τρίτο μεγάλο κόμμα. Τώρα τα μεγάλα κόμματα έχουν γίνει τέσσερα. Το δεύτερο ρεκόρ είναι το ότι ποτέ άλλοτε ένα οποιοδήποτε κόμμα δεν έχει κατορθώσει σχεδόν να οκταπλασιάσει τις ψήφους του.

Την μεγαλύτερη ήττα δέχθηκε το κόμμα του Κέντρου, που ήταν πρώτο στις προηγούμενες εκλογές και είχε και την πρωθυπουργία. Το ποσοστό του κόμματος αυτού έπεσε από το 23,1 στο 15,8 και οι βουλευτές του από τους 51 στους 35 παίρνοντας την τέταρτη θέση. Πρώτο κόμμα ήρθε το «Εθνικός Συνασπισμός» (Kansallinen Kokoomus),

η συντηρητική δηλαδή δεξιά. Αυτοί έχασαν 6 βουλευτές. Το κόμμα αυτό είχε ανεβάσει τη δημοτικότητα του πολλές φορές σε προηγούμενες εκλογές χωρίς να πάρει όμως ποτέ την πρώτη θέση από την ημέρα της ίδρυσής του ένα χρόνο μετά την διακήρυξη της ανεξαρτησίας της χώρας το 1917. Το κόμμα αυτό δηλαδή κέρδισε τις εκλογές μετά από μια οδυνηρή ήττα, απλώς επειδή οι άλλοι «έχασαν» περισσότερο. Αυτό το παράδοξο είναι το τρίτο ρεκόρ.

Την ήττα αντίκρουσαν και τα δύο κόμματα της κεντροαριστεράς, οι σοσιαλδημοκράτες (2ο κόμμα) και η Αριστερή Ένωση όπως και τα άλλα μικρά κόμματα οι Χριστιανοδημοκράτες, οι Σουηδόφωνοι και οι Πράσινοι. Στην ακροδεξιά δηλαδή πήγαν 220 000 ψήφοι από την κεντροδεξιά, 55 000 από την κεντροαριστερά, οι ψήφοι των μικρότερων κομμάτων όπως και οι

ψήφοι του 2% των ψηφοφόρων που ήταν η αύξηση της συμμετοχής στις εκλογές.

Το μήνυμα των εκλογών αυτών είναι καθαρό. Ο λαός είναι γεμάτος από αγανάκτηση μέχρι μίσος για το παλιό σύστημα και ότι έχει ή όποιους έχουν σχέση με αυτό. Οι δεξιοί και οι σοσιαλδημοκράτες πανηγυρίζουν για το ότι το κέντρο έχασε περισσότερο. Η σταλινική αριστερά άλλη μια φορά γκρινιάζει που ο κόσμος στράφηκε δεξιά και δεν άκουσε τις «σοφές» της ρεφορμιστικές συνταγές. Ο φινλανδικός λαός δεν έγινε ακροδεξιός ή ρατσιστής μέσα σε μια νύκτα. Το ιστορικό αποτέλεσμα εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικές αναγκαιότητες να πεταχτεί ό,τι το παλιό στα σκουπίδια. Για το αποτέλεσμα αυτό γκρινιάζει μόνο αυτός που θέλει να διατηρηθεί το προηγούμενο καθεστώς, οι συντηρητικοί και οι βολεμένοι. Οι ίδιοι αυτοί αριστεροί είναι ενάντια στις επαναστάσεις στις αραβικές χώρες υποστηρίζοντας για παράδειγμα τον Καντάφι ή τον Ασσάνι σαν εκφραστές παλαιών (πλην όμως προ πολλού ανύπαρκτων) ισοροπιών.

Πίσω από την αγανάκτηση του κόσμου είναι πρώτα απ' όλα ένας σωρός σκανδάλων: επί σειρά ετών διάφοροι κύκλοι κεφαλαιοκρατών μετάγγιζαν στα ασικά κυρίως κόμματα και περισσότερο στο Κέντρο μεγάλα ποσά με τη μορφή εκλογικής ενίσχυσης σε μυστικούς λογαριασμούς. Λεγόταν ότι η προηγούμενη κυβέρνηση ήταν η καλύτερη κυβέρνηση που μπορούσε κάποιος να εξαγοράσει. Το δεύτερο αγκάθι έχει να κάνει με την κρίση του κοι-

νωνικού συστήματος: τα μικρά μεν αλλά ταχύτατα αυξανόμενα ελλείμματα και το κρατικό χρέος, όπως και με τις περικοπές που όλοι ξέρουν πως έρχονται αλλά κανένα κόμμα δεν ήθελε να μιλήσει γι' αυτές προεκλογικά.

Το τρίτο μεγάλο θέμα έχει να κάνει με την κρίση στο ευρώ και την ΕΕ. Από το καλοκαίρι του 2007 που ξέσπασε η κρίση, στην Ευρώπη ενισχύονται συνεχώς οι φυγόκεντρες δυνάμεις, το αντίθετο δηλαδή της ολοκλήρωσης. Τη συγκεκριμένη οικονομική αλλά και πολιτική εξουσία στην ΕΕ σήμερα την υπαγορεύει μόνο η ανάγκη, όταν χρεωκοπούν ολόκληρα κράτη και η ολοκλήρωση της ΕΕ διακυβεύεται. Είναι τώρα όμως που οι διαλυτικές δυνάμεις εμφανίζουν μια αποφασιστική δύναμη. Η ΕΕ έχει χωριστεί σε χώρες που καλούνται να σώσουν αυτές που έχουν ανάγκη σωτηρίας. Η Φινλανδία ανήκει στις πρώτες και η Πορτογαλία στις δεύτερες.

Το ακροδεξιό κόμμα και ο ηγέτης του Τίμο Σόνι σηκώνοντας το δείκτη του χεριού του κατηγορούσε τα «παλιά κόμματα», όπως έλεγε, γιατί τάζουν σωπήρια κονδύλια στην Πορτογαλία και την Ελλάδα όταν κατακρεουργούν διάφορες παροχές του κράτους πρόνοιας καταδικάζοντας το λαό τους στην πείνα.

Οι Βασικοί Φίνοι

Το ακροδεξιό αυτό κόμμα διαφέρει παρασάγγας από τα άλλα αδερφά κόμματα στην ακροδεξιά ομάδα της ΕΕ. Οι Βασικοί Φίνοι είναι απόγονοι του Φινλανδικού

Αγροτικού κόμματος (SMP) που κωρίστηκε από το Κέντρο τη δεκαετία του 1950. Το SMP ήταν ένα λαϊκίστικο δεξιό εθνικιστικό κόμμα με ξενοφοβικές διαστάσεις. Οι Βασικοί Φίνοι έχουν αναγάγει το λαϊκισμό σε επισήμη. Ο ηγέτης τους Σόνι είναι ένας χαρισματικός βιρτουόζος του λόγου τον οποίο καταλαβαίνει ο λαός σε αντίθεση με τον ανιαρό ακαταλαβίστικο γραφειοκρατικό και τεχνοκρατικό λόγο των «επαγγελματιών» πολιτικών. Σαν φοιτητής ο Σόνι έκανε τη διατριβή του για μάστερ πάνω στον λαϊκισμό.

Το κόμμα αυτό πήρε την τρίτη θέση με πολύ μικρή διαφορά από τη συντηρητική δεξιά και τους σοσιαλδημοκράτες. Τα συνθήματά του λίγα και μεστά. «Γκρεμίστε την υπερεξουσία των παλαιών κομμάτων». Οι Βασικοί Φίνοι μπορεί να είναι ένα τυπικό λαϊκίστικο ακροδεξιό κόμμα αλλά έχει στις γραμμές του υπερακραία στοιχεία σαν τον Halla-aho που έχει καταδικαστεί για παρότρυνση σε βία εναντίον εθνικών μειονοτήτων ή και άλλα μέλη μέλη της οργάνωσης "Suomen sisu" (Φινικό πείσμα). Η τελευταία είναι μια φασιστικής αναφοράς οργάνωση. Στην Φινλανδία δεν υπάρχουν μεγάλες μάχιμες φασιστικές συμμορίες με διαδηλώσεις και προβοκάτσιες στους δρόμους όπως στη Γερμανία ή τη Σουηδία. Η αντίθεση στην ΕΕ, ο εθνικισμός γενικά και η ξενοφοβία είναι τα τρία θέματα στα οποία συγκεντρώνουν την προπαγάνδα τους οι Perussuomalaiset, που πολλοί τους γράφουν PeruSSuomalaiset.

Το δεξιό κόμμα θα λάβει εντολή να σχηματίσει κυβέρνηση. Μπροστά στον μέλλοντα πρωθυπουργό ανοίγονται τρία σενάρια: α) να κάνει κυβέρνηση με τους χαμένους σοσιαλδημοκράτες και με μικρά κόμματα και να αφήσει την ακροδεξιά στην αντιπολίτευση. Το Κέντρο ήδη δήλωσε ότι η θέση του είναι στην αντιπολίτευση. Αυτή η λύση εφαρμόστηκε στη Σουηδία, όπου απομονώσανε το αντίστοιχο κόμμα των Σουηδοδημοκρατών. Το σενάριο αυτό θα έδινε κοινοβουλευτική πλειοψηφία σε μια τέτοια κυβέρνηση, αλλά η ώρα των επόμενων εκλογών θα ερχόταν σύντομα. β) μια κυβέρνηση της δεξιάς με την ακροδεξιά και τους σοσιαλδημοκράτες, στην οποία οι ακροδεξιοί θα πουλήσουν τις προεκλογικές τους θέσεις και θα ταυτιστούν με το πακέτο στήριξης της Πορτογαλίας. Αυτό θα ήταν δυνατό, αφού ο Σόνι έχει ήδη πει ότι θα σεβαστεί

ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

25 - 26 Μαΐου 2011

ΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ - Ωρα 7 μ.μ.

★ Τετάρτη 25/5: Παγκόσμια καπιταλιστική κρίση - Ε.Ε. και Ελλάδα

★ Πέμπτη 26/5: Πολιτική κρίση - αριστερά και εργατικό κίνημα

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

Χιλέλ Τίκτιν - Λατίφ Πάρκερ (Critique)

Γιώργος Οικονομάκης - Χρίστος Ζέρβας (ΚΕΑ)

Σάββας Μιχαήλ - Γιάννης Αγγέλης (ΕΕΚ)

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

- Critique (διεθνές περιοδικό σοσιαλιστικής θεωρίας)
- Praxis (επιθεώρηση της Κίνησης Επαναστατικής Αριστεράς)
- Νέα Προοπτική (εφημερίδα του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος)

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΧΟΛΕΡΑΣ»

τις υποσχέσεις που έχει δώσει η προηγούμενη κυβέρνηση, αλλά περατώσει το πακέτο θα πρέπει να επαναδιαπραγματευτεί. γ) μια κυβέρνηση όπου η ακροδεξιά θα έχει επιβάλλει τις θέσεις της και θα ρίξει το πακέτο στήριξης, μια και για την ψήφισή του χρειάζεται απόλυτη πλειοψηφία στην ευρωζώνη.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα συνδέεται με το χρονοδιάγραμμα. Οι διαπραγματεύσεις για το σχηματισμό της νέας κυβέρνησης προβλέπονται δύσκολες και χρονοβόρες. Παλαιότερα, στην αντιπροσωπευτική δημοκρατία α-λα Φινλανδία, οι κυβερνητικές διαπραγματεύσεις ήταν στην ουσία τους διαπραγματεύσεις για το μοίρασμα των υπουργείων. Τα κόμματα είχαν τα εκλογικά τους προγράμματα τα οποία έβαζαν μετά τις εκλογές στο συρτάρι και υιοθετούσαν το κυβερνητικό πρόγραμμα που είχαν εκ των προτέρων συντάξει οι τεχνοκράτες. Τώρα όμως είναι αδύνατο να σχηματιστεί κυβέρνηση πριν τα τέλη του Μάη. Στις 16 Μαΐου όμως, η Φινλανδία πρέπει να έχει σαφή θέση και προ παντός αντιπροσωπευση στη σύνοδο της ΕΕ που αποφασίζει για το πακέτο στήριξης της Πορτογαλίας. Στα μέσα του Ιούνη λήγουν πορτογαλικά δάνεια που πρέπει να αποπληρωθούν αν δε θέλουν να κηρύξει η χώρα παύση πληρωμών. Για προεκλογικούς λόγους το πακέτο δεν το ψήφισε το φινλανδικό κοινοβούλιο αλλά το ανέβαλε για μετά τις εκλογές όπως και τόσα άλλα πράγματα. Τα αδιέξοδα είναι εμφανέστατα. Όταν η «Expressen» έγραφε ότι οι προοπτικές της νέας κυβέρνησης βρίσκονται μεταξύ πανώλης και χολέρας εννοούσε ένα πράγμα: η πανώλη θα είναι μια κυβέρνηση με τους Βασικούς Φίνους μέσα, και η χολέρα μια κυβέρνηση χωρίς αυτούς. Η πολιτική κατάσταση στη Φινλανδία την προσεχή περίοδο μπορεί να θυμίζει το Βέλγιο που μπαίνει στο δεύτερο χρόνο του χωρίς εθνική κυβέρνηση. Τέτοια σενάρια μέχρι στιγμής συνέβαιναν μόνο σε χώρες σαν το Ιράκ.

Ένα άλλο θέμα που ευνόησε την ακροδεξιά στα πλαίσια της κρίσης του παγκόσμιου καπιταλισμού είναι αυτό του πολέμου στη Λιβύη. Οι Βασικοί Φίνιοι εναντιώθηκαν στους βομβαρδισμούς και σε οποιαδήποτε συμμετοχή της Φινλανδίας στον πόλεμο. Γι αυτό και προεκλογικά, προφανώς μετά από προσυμφωνία, η Φινλανδία δεν κατέστησε να συμμετάσχει στη σύ-

νοδο που έγινε στο Λονδίνο. Μια επίσκεψη του υπουργού εξωτερικών στην κυρία Κλίντον έπεισε, ότι αυτό έγινε μόνο για λόγους τακτικής. Ο πόλεμος έχει επίσης βάσει το θέμα της μετανάστευσης που είναι απ' τα κυριότερα όπλα της ακροδεξιάς. Στα σύνορα η Γαλλία σταματάει Τυνήσιους πρόσφυγες και τους επιστρέφει στην Ιταλία στο όνομα της συνθήκης Σέγκεν. Αυτό είναι άλλος ένας δείκτης που καταμαρτυρεί τη δύναμη των φυγόκεντρων δυνάμεων, μέρος των οποίων είναι και η ακροδεξιά.

Τα αδερφά κόμματα

Παρά τις σημαντικές διαφορές τους τα άλλα ακροδεξιά κόμματα στην Ευρώπη πανηγύρισαν τη νίκη των Βασικών Φίνων ευελπιστώντας με αυτόν τον τρόπο αυριανές δικές τους επιτυχίες ή και αναπολώντας παλιές. Η θέση της χώρας στις 16 του Μάη θα κρίνει όχι μόνο την τύχη της 16χρονης ιστορίας της χώρας στην ΕΕ, αλλά ίσως και την ιστορία όλης της ΕΕ. Στη Γαλλία ο τύπος δεν είχε ποτέ πριν ενδιαφερθεί για την κατάσταση στη Φινλανδία. Τώρα οι εκλογές αυτές έχουν γίνει κεντρικός άξονας πολλών άρθρων. Η ίδια κατάσταση επικρατεί παντού. Ακόμα και για το όνομα Perussuomalaiset, του οποίου αντίστοιχο είναι δύσκολο να βρεθεί σε όλες τις γλώσσες, έχει λανσαριστεί στα γαλλικά: Vrais Français. Άλλα αδερφά κόμματα που τριβούν τα χέρια τους βρίσκονται στην Ουγγαρία (jobbik: η Ουγγαρία στους Ούγγρους), στην Ολλανδία, τη Νορβηγία (20%), τη Σουηδία (5,7%, 20 βουλευτές).

Τα αδιέξοδα του καπιταλισμού παγκόσμια βροντοφωνάζουν ότι αυτές οι κοινωνίες δε μπορούν να κυβερνηθούν πια με τον παλιό τρόπο. Το κύριο χαρακτηριστικό όλων των κοινωνιών σήμερα ακούει στη λέξη ανασφάλεια. Ανασφάλεια για τη δουλειά, για τις σπουδές, για την ειρήνη, για τη ζωή γενικότερα. Η κρίση παρέχει όλα εκείνα τα εφόδια που χρειάζονται για μια αλλαγή. Η επανάσταση ψάχνει μια βιώσιμη κοινωνία από το μέλλον. Η ακροδεξιά από το παρελθόν. Γι αυτό και οι ρομαντικές αναφορές σε ειδύλια αγροτικής ή εργοστασιακής ζωής πριν την καταστροφή της υπαίθρου ή την αποβιομηχανοποίηση. Αυτά όλα είναι ουτοπίες που στοχεύουν μόνο στην άγρια ψήφω.

21/5/2011
Δημήτρης Μιζάρας

Ο ΤΣΑΒΕΣ ΠΑΡΑΔΙΔΕΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΣΤΟΥΣ ΚΕΦΑΛΟΚΥΝΗΓΟΥΣ ΤΗΣ ΚΟΛΟΜΒΙΑΣ

Σκάνδαλο έχει προκαλέσει η απόφαση του "μπαρλιβαριανού" καθεστώτος, και προσωπικά του Τσάβες, να εκδόσει στην Κολομβία τον αριστερό αγωνιστή Χοακίν Πέρες Μπεςέρα. Το φιλο-ιμπεριαλιστικό, αντιδραστικό καθεστώς της Κολομβίας αμέσως προφυλάκισε τον Μπεςέρα.

Ο Χοακίν Πέρες Μπεςέρα κατηγορείται ότι είναι μέλος της αντάρτικης οργάνωσης Επαναστατικές Ένοπλες Δυνάμεις της Κολομβίας (FARC), παρότι ο ίδιος διαβεβαιώνει ότι είναι πολιτικός πρόσφυγας, εγκατεστημένος στη Σουηδία. Ζει επί 25 χρόνια εξόριστος στην Ευρώπη για να αποφύγει τη δολοφονία του από τους ανθρωποκνηγούς των δικτατορικών καθεστώτων. Η γυναίκα του έχει δολοφονηθεί.

Ο πρόεδρος της Κολομβίας, Χουάν Μανουέλ Σάντος, τον χαρακτήρισε "αρχηγό του διεθνούς μετώπου των FARC στην Ευρώπη" και διαβεβαίωσε ότι οι κολομβιανές αρχές τον αναζητούσαν "εδώ και καιρό". Δεν παρέλειψε να εκφράσει τις ευχαριστίες του στον Τσάβες λέγοντας ότι «Ο Τσάβες τηρεί το λόγο του και του είμαστε ευγνώμονες».

Ο Πέρες Μπεςέρα συνελήφθη στη Βενεζουέλα, μόλις έφθασε με πτήση από τη Φρανκφούρτη. Είχε προηγηθεί τηλεφώνημα του κολομβιανού δικτάτορα στον Τσάβες. Ο τελευταίος τον συνέλαβε και τον παρέδωσε στην Κολομβία. Η κατηγορία

εναντίον του είναι για «τρομοκρατία». Τρομοκρατία προφανώς ονομάζεται η συγγραφική του δραστηριότητα. Κατά τη δημόσια ακρόαση της υπόθεσης, οι συνήγοροί του υποστήριξαν ότι είναι Σουηδός και επομένως δεν μπορεί να διωχθεί στην Κολομβία.

Ωστόσο ο δικαστής αποδέχτηκε το αίτημα της εισαγγελίας και προφυλάκισε τον κρατούμενο, ο οποίος οδηγήθηκε στη συνέχεια στην πτέρυγα υψηλής ασφαλείας της φυλακής Μοδέλο.

Ο Πέρες Μπεςέρα συνελήφθη την παραμονή του Πάσχα, κατά την άφιξή του στη Βενεζουέλα από τη Φρανκφούρτη και εκδόθηκε την Δευτέρα στην Κολομβία. Προφανώς, πέρα από τη λατινοαμερικάνικη αντεπαναστατική συνεργασία υπήρχε και συνεργασία με τις διεθνείς μυστικές υπηρεσίες, που έδωσαν τα στοιχεία της πτήσης και του διαβατηρίου.

Ο πρόεδρος της Βενεζουέλας Τσάβες, που κατά καιρούς εξαπολύει αντιιμπεριαλιστικούς μύδρους και παλαιότερα μάγευε τους ανά τον κόσμο κεντριστες μιλώντας για την... 5η Διεθνή, αποδείχθηκε ένας συνεργάτης του αντεπαναστατικού, δεξιού, φιλο-ιμπεριαλιστικού καθεστώτος της Κολομβίας. Αυτό θα πει "σοσιαλισμός του 21ου αιώνα"...

Θ.Κ.

Η ματωμένη Πρωτομαγιά του Σικάγου το 1886

Μάνα
Τζόουνς*

Συνέχεια από τη σελίδα 9

Οι ηγέτες του κινήματος του οχταώρου κρεμάστηκαν την Παρασκευή, 11 Νοέμβρη. Εκείνη τη μέρα, οι πλούσιοι του Σικάγου κάθονταν σ' αναμμένα κάρβουνα. Σκοιόνια τεντώθηκαν προς όλες τις κατευθύνσεις γύρω απ' τη φυλακή, και κατά μήκος τους παρατάχθηκαν αστυνομικοί οπλισμένοι με ειδικά ντουφέκια. Ειδικές περιπόλοι φρουρούσαν όλους τους δρόμους που οδηγούσαν στη φυλακή. Οι στέγες γύρω απ' το σκυθρωπό πέτρινο κτίριο ήταν μαύρες απ' τους αστυνομικούς. Οι εφημερίδες τροφοδοτούσαν τη φαντασία του κόσμου με ιστορίες για εξεγέρσεις και απελευθερώσεις κρατουμένων.

Αλλά καμιά εξέγερση, ούτε απελευθέρωση κρατουμένων έγινε, εκτός από το επεισόδιο με τον Λούις Λίνγκ, τον μόνο από τους κρατουμένους που υποστήριξε τη βία. Ο Λίνγκ γλίτωσε την αγχόνη δαγκώνοντας ένα καπούλι και τινάζοντας τα μυαλά του στον αέρα.

Την Κυριακή, δυο μέρες μετά τις εκτελέσεις, έγινε η κηδεία. Χιλιάδες εργάτες βάδισαν πίσω απ' τις μαύρες νεκροφόρες, όχι επειδή ήταν αναρχικοί, αλλά γιατί ένιωθαν ότι αυτοί οι άνθρωποι άσχετα από τις αντιλήψεις τους, ήταν μάρτυρες του εργατικού αγώνα. Η πομπή βάδισε για πολλά μίλια μές' από δρόμους που ήταν ασφυκτικά γεμάτοι από κόσμο που παρακολουθούσε σιωπηλά.

Οι νεκροί θάφτηκαν στο νεκροταφείο του Βαλντκάμ. Η υπόθεσή τους όμως δε θάφτηκε μαζί. Ο αγώνας για το οχτάωρο, για πο ανθρώπινες συνθήκες και σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους έζησε και συνεχίζει ακόμα να ζει.

Εφτά χρόνια αργότερα, ο κυβερνήτης Άλγκελντ, αφού διάβασε όλα τα στοιχεία της υπόθεσης, έδωσε χάρη στους τρεις αναρχικούς που είχαν γλιτώσει την αγχόνη κι είχαν καταδικαστεί σε ισόβια.

Δίλωσε ότι η καταδίκη ήταν αστήρικτη, όπως είχαν πει και οι Ουίλιαμ Ντην Χάουελς και Ουί-

λιαμ Μόρις την ώρα της εκτέλεσής τους. Ο κυβερνήτης Άλγκελντ αυτοκτόνησε πολιτικά μ' αυτή του τη γενναία πράξη. Έμεινε όμως στη μνήμη όλων εκείνων που αγαπούν την αλήθεια και έχουν το θάρρος να το ομολογούν.

(από το βιβλίο Μάνα Τζόουνς, Αυτοβιογραφία, εκδόσεις Οδυσσέας)

• Η Μάνα Τζόουνς είναι εμβληματική μορφή του αμερικανικού εργατικού κινήματος. Γεννημένη το 1830 στην Ιρλανδία, μετανάστευσε με τους γονείς της στην Αμερική. Δούλεψε εργάτρια σε διάφορα εργοστάσια και δίνει την ιστορία όπως αυτή την έζησε. Για τα γεγονότα της Ματωμένης Πρωτομαγιάς που περιγράφει δικάστηκαν οι Πάρονς, Φίσερ, Ένγκελ, Φίλντεν, Σβαμπ, Νιμπ, Λινγκ και Σπάις. Οι Πάρονς, Φίσερ, Ένγκελ και Σπάις θα απαγχονιστούν. Ο Λινγκ θα αυτοκτονήσει καπνίζοντας ένα τσιγάρο με δυναμίτιδα. Οι άλλοι τρεις έμειναν εφτά χρόνια στα κάτεργα.

- ΜΕΡΟΣ 3ο -

Στις 11 Ιουνίου 1937, θα δικαστούν, κεκλεισμένων των θυρών, οι ηγέτες του Κόκκινου Στρατού. Οι ήρωες που νίκησαν τους στρατούς των Λευκών τσαρικών αντεπαναστατών και τις 13 στρατιές των ιμπεριαλιστών επιδρομέων, θα καταδικαστούν ως κατάσκοποι της Γερμανίας που τάχα συνωμότησαν για να δώσουν μεγάλα τμήματα της ΕΣΣΔ στους γερμανούς και στους γαπωνέζους. Οκτώ ανώτατοι στρατιωτικοί, οι Τουχατσέφσκι, Γιακίρ, Ουμπόρεβιτς, Πούτινα, Κορκ, Έιντεμαν, Φέλντμαν, Πριμακόφ, καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν. [Ο αρχηγός της πολιτικής υπηρεσίας του Κόκκινου Στρατού Γκαρμάνικ πρόλαβε και αυτοκτόνησε.] Ουσιαστικά, όλη η ηγεσία του Κόκκινου Στρατού καταρρέει, γεγονός που θα κοστίσει πολύ στην άμυνα της ΕΣΣΔ. Θα χρειαστούν τεράστιοι ποταμοί αίματος, 20 εκατομμυρίων ανθρώπων του σοβιετικού λαού, για να ανακοπεί και να συντριβεί η γερμανική ναζιστική επίθεση του 1941.

Οι συγγραφείς του τόμου «Οι δίκες της Μόσχας», της Ελευθεροτυπίας, εκτός από τα δικά τους αμφισβητήσιμα κατ' εμάς οχδία/εκτιμήσεις, περιορίζονται στα της δίκης και ελάχιστα αποτυπώνουν την κατάσταση που επικρατούσε στην ΕΣΣΔ. Από το βιβλίο που ο Βίκτορ Σερζ συνέγραψε με τη Ναταλία Σέντοβα μπορούμε να έχουμε μια αίσθηση του τρόμου που βασίλευε. (Ο Βίκτορ Σερζ, έμεινε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης της σταλινικής γραφειοκρατίας από το 1933 έως το 1936, και αφέθηκε ύστερα από μια διεθνή καμπάνια, ιδίως στους κύκλους των συγγραφέων. Ήταν κατηγορούμενος επί τροτσικισμώ!)

«Συλλήψεις, εξαφανίσεις, μυστικές εκτελέσεις σε ολόκληρη την ΕΣΣΔ. Τον Ιούλιο, ο Μντιβάνι, ο Οκουτζάβα, ο Ελιάβα και πολλοί άλλοι παλιοί Γεωργιανοί μπολσεβίκοι, που άλλοτε ο Λένιν σκόπευε να τους 'υποστηρίξει με όλη του την ψυχή', τουφεκίζονται· πιστεύεται πως, κριθέντες από ένα μυστικό δικαστήριο, αφήφισαν τους πλαστογράφους και τους δήμιους. Άλλοι, όπως ο Καβταράτζε, δολοφονημένοι στα υπόγεια, δεν είχαν ούτε αυτή την ύστατη ικανοποίηση [...]». (Βίκτορ Σερζ, Λέων Τρότσκι, εκδόσεις Κοχλίας, Αθήνα 2004, σελ. 271).

Την ίδια περίοδο, στην Ισπα-

νία, με την επίθεση στη Βαρκελώνη, οι πράκτορες του Στάλιν κλιμακώνουν την καταστολή της Ισπανικής Επανάστασης. Τροτσκιστές και αναρχικοί επαναστάτες του ΡΟUM και της CNT, ιδίως οι τροτσκιστές «Μπολσεβίκοι-Λενινιστές» και οι αναρχικοί «Φίλοι του Ντουρούτι», συλλαμβάνονται, φυλακίζονται σε φυλακές της Γκε Πε Ου, βασανίζονται και δολοφονούνται. Η καταστολή στο εσωτερικό της ΕΣΣΔ είναι συγχρονισμένη με την καταστολή της επανάστασης στο εξωτερικό. Είναι μια συνολική εκστρατεία της σταλινικής γραφειοκρατίας ενάντια στην παγκόσμια επανάσταση.

Όπως μας πληροφορεί ο κ. Λεοντιάδης (πανεπιστήμιο Λομονόσοφ), το υλικό της ανάκρισης και της δίκης των ηγετών του στρατού θεωρείται μέχρι σήμερα απόρρητο. Στον περί ου ο λόγος τόμο για τις Δίκες της Μόσχας δημοσιεύονται δυο έγγραφα, το έγγραφο 22 με αποσπάσματα από ομιλία του Στάλιν στη διευρυμένη συνεδρίαση του Στρατιωτικού Συμβουλίου και το έγγραφο 23, μια διαταγή-διάγγελμα του Βοροσίλοφ, Λαϊκού Επίτροπου Άμυνας της ΕΣΣΔ. Ο Στάλιν κατηγορεί ονομαστικά τους ηγέτες του Κόκκινου Στρατού ως κατάσκοπους της Γερμανίας. Ένα απόσπασμα αυτής της ομιλίας, νομίζουμε πως αξίζει να καταγραφεί ως μέτρο του καθεστώτος τρόμου που είχε επιβληθεί στη χώρα των Σοβιετών. Επειδή «το αίσημα της πολιτικής επαγρύπνησης» αμβλύθηκε και μειώθηκε η «οξύτητα του βλέμματός μας», λέει ο Στάλιν: «Πρέπει να ελέγχουμε τους ανθρώπους, και τους ξένους που έρχονται στη χώρα μας και τους δικούς μας. Αυτό σημαίνει να έχουμε πλατιά ανεπτυγμένο δίκτυο πληροφορόρησης, ώστε κάθε κομματικός και εξωκομματικός μπολσεβίκος, ιδιαίτερα τα όργανα της ΟGPU, μαζί με τα όργανα της αντι-κατασκοπείας, να παρακολουθούν με μεγαλύτερη επαγρύπνηση». (ό.π., σελ. 180) Τα λόγια του Στάλιν αποτυπώνουν με ακρίβεια το καθεστώς γενικευμένης καχυποψίας και χαφιεδοκρατίας.

Ήταν ένα κυνήγι των μαγισσών που αντίστοιχό του δεν βρίσκεται ούτε στα χρόνια του σκοτεινού μεσαίωνα. Εκτοπίσεις σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Βορκόουτα και στις παγωμένες στέπες,

Η ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Πιοτρ Μπέλοφ, Ανθισμένα αγριολούλουδα

φυλακίσεις χιλιάδων μελών του μπολσεβίκου κόμματος και εκατομμύρια χιλιάδων σοβιετικών πολιτών, έκτακτες δίκες και δολοφονίες ήταν στην ημερήσια διάταξη. Επιπλέον, θα εκτελεστούν και μια σειρά μέλη ευρωπαϊκών και άλλων ΚΚ που είχαν καταφύγει στην ΕΣΣΔ για να αποφύγουν τους διωγμούς από τα φασιστικά και δικτατορικά καθεστώτα των χωρών τους. Γερμανοί φυγάδες, κομμουνιστές και αντιφασίστες, συλλαμβάνονται. Την ίδια τύχη έχουν οι πολωνοί κομμουνιστές, ρουμάνοι, λετονοί, φινλανδοί, και έλληνες. Ο κ. Δάγκας αναφέρει ότι «στην ελληνική επιχείρηση, κατά το διάστημα 1937-1938, καταδικάστηκαν 12.557 άτομα, εκ των οποίων τα 10.545 σε θάνατο». (ό.π. σελ. 48) Ο ίδιος συγγραφέας λέει επίσης ότι με βάση διάταγμα του Γιέζοφ, αντικαταστάτη του Γιάνγκουτα, οριζόταν και «πλάνο δίωξης 258.950 ατόμων, με όριο για τους αριθμούς που έπρεπε να επιτευχθούν ανά περιοχή». (ό.π. σελ. 48) Σταχανοβισμός στις εκτελέσεις!

Την ίδια στιγμή, η επίσημη

προπαγάνδα υποστήριζε πως η ΕΣΣΔ έχει ολοκληρώσει τον σοσιαλισμό και βαδίζει προς τον... κομμουνισμό και την κατάργηση των τάξεων! (Και καθηγητές όπως ο κ. Γ. Λεοντιάδης εντυπωσιάζονται από το «νέο, ιδιαίτερα δημοκρατικό για την εποχή του» Σταλινικό Σύνταγμα. Ο ίδιος ο Στάλιν τότε το χαρακτήριζε ως «το πιο δημοκρατικό σύνταγμα του κόσμου». Αλλά η παραμικρή, πραγματική ή φανταστική αντιπολίτευση καταδικαζόταν με μανία. Το κράτος, που σύμφωνα με τον Μαρξ και τον Λένιν, στην μετάβαση προς τον κομμουνισμό θάπρεπε να σβήνει, ορθωνόταν πάνω από την κοινωνία ως Λεβιάθαν, καταβροχθίζοντας κάθε ίχνος δημοκρατίας στα σοβιέτ και την κοινωνία. Κι αυτό το καθεστώς γενικευμένου χαφιεδισμού, συλλήψεων, στρατοπέδων συγκέντρωσης, βασανιστηρίων, προκατασκευασμένων δικών και εκτελέσεων, που αναγορεύεται σε Κομμουνισμό, βρίσκει καθηγητές πρόθυμους να το λιβανίσουν...)

Η προαναφερθείσα ομιλία του

Στάλιν έχει γίνει πριν από τη δίκη, στις 2/6/1937 και κατ' ουσία συνιστά την ήδη προειλημμένη καταδικαστική απόφαση. Ποιος δικαστής θα τολμούσε να αμφισβητήσει την ετυμηγορία του «Μεγάλου Αρχηγού»; Στο διάγγελμά του, ο Βοροσίλοφ, το δεξί χέρι του Στάλιν, κατηγορεί τους συλληφθέντες στρατιωτικούς ότι έχουν συστήσει προδοτική, αντεπαναστατική, στρατιωτική φασιστική οργάνωση, με συνωμοτικό χαρακτήρα που δρούσε και για μεγάλο διάστημα διεξήγαγε υπονόμηση, δολιοφθορά και κατασκοπεία στις γραμμές του Κόκκινου Στρατού.

«Το σοβιετικό δικαστήριο έχει τιμωρήσει δίκαια αρκετές φορές τρομοκράτες, δολιοφθορείς, κατασκόπους και δολοφόνους που βγήκαν μέσα από τις γραμμές της τροτσκιστικής-ζινοβιεφικής σπείρας και ασκούσαν το προδοτικό τους έργο με χρήματα της γερμανικής, ιαπωνικής και άλλων ξένων μυστικών υπηρεσιών υπό την καθοδήγηση του αποθηριωμένου φασίστα, προδότη των εργατών και αγροτών Τρότσκι.

Όμως, η λίστα των αντεπαναστατών συνωμοτών, προδοτών και δολιοφθορέων δεν είναι πλήρης με τους εγκληματίες που έχουν ήδη καταδικαστεί. Πολλοί από αυτούς, καλυπόμενοι πίσω από τη μάσκα έντιμων ανθρώπων, παρέμεναν ελεύθεροι και συνέχιζαν το σκοτεινό έργο της προδοσίας.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους προδότες, που μέχρι τελευταία δεν είχαν αποκαλυφθεί, ανήκουν και οι συμμετέχοντες στην αντεπαναστατική συμμορία των κατασκόπων και συνωμοτών που έστησαν τη φωλιά τους μέσα στον Κόκκινο Στρατό. Η καθοδηγητική ομάδα αυτής της στρατιωτικής, φασιστικής-τροτσκιστικής συμμορίας αποτελούνταν από ανθρώπους που κατείχαν υψηλές διοικητικές θέσεις στον Εργατοαγροτικό Κόκκινο Στρατό.

Όπως προκύπτει από το υλικό του Λαϊκού Επιτροπικού Εσωτερικών σε αυτήν ανήκαν: οι πρώην αναπληρωτές του Λαϊκού Επιτροπικού Άμυνας Γκαρμάνικ και Τουχατσέφσκι, οι πρώην διοικητές περιφερειακών στρατιών Γιακίρ και Ουμπόρεβιτς, ο πρώην διοικητής της στρατιωτικής ακαδημίας 'Φρούνζε' Κορκ, οι πρώην υποδιοικητές περιφερειακών στρατιών

ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Πριμακόφ και Σανγκούρσκι, ο πρώην επικεφαλής της Διεύθυνσης Στελεχών Φέλντμαν, ο πρώην στρατιωτικός ακόλουθος στην Αγγλία Πούτνα, ο πρώην πρόεδρος του κεντρικού συμβουλίου 'Osoaniahim', Έϊντεμαν. Ο εχθρός κατάφερε μέσω εξαγοράς, του εκβιασμού, της προβοκάτσιας και της απάτης να πιάσει στα εγκληματικά του δίκτυα αυτούς τους ηθικά εκπεσόντες που ξέχασαν το καθήκον τους, αυτούς τους εν ζωή σάπιους ανθρώπους που μετατράπηκαν σε άμεσους πράκτορες του γερμανο-ιαπωνικού φασισμού. [...]

Αυτοί οι προδότες και τα καθάρματα, καλυπτόμενοι πίσω από τον τιμητικό τίτλο του μέλους του κόμματος και του διοικητή του Κόκκινου Στρατού, έκαναν αθόρυβα τα πάντα για την υπονόμηση της αμυντικής ισχύος της πατρίδας μας, για την ήττα του Κόκκινου Στρατού σε έναν μελλοντικό πόλεμο. Ξεπούλησαν την πατρίδα μας στο γερμανικό και το γιαπωνέζικο φασισμό... [...]

[Όμως] οι Γερμανοί και Ιάπωνες φασίστες δεν θα δουν νηπιμένο τον Κόκκινο Στρατό. Ο Κόκκινος Στρατός ήταν και παραμένει αήπιτος. Ο πράκτορας του γιαπωνέζικου και γερμανικού φασισμού Τρότσκι θα μάθει ακόμη μια φορά ότι τα πιστά του υποχείρια Γκαρμαννίκ, Τουχατσέφσκι, Γιακίρ, Ουμπόρεβιτς και τα άλλα καθάρματα, που υπηρετούν ως λακέδες τον καπιταλισμό, θα σθησιούν από προσώπου γης...». (Έγγραφο 23, 7 Ιουνίου 1937, ό.π. σελ. 182-184)

«Λογικά», λόγω του -κατά Στάλιν- «προπατορικού αμαρτήματος» των σχέσεων με τον Τρότσκι κατά το παρελθόν, οι ηγέτες του Κόκκινου Στρατού, όπως και οι πολιτικοί καθοδηγητές τους, έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στην σοσιαλιστική επανάσταση, πολέμησαν στον εμφύλιο τους τσαρικούς Λευκούς και τους ιμπεριαλιστές επεμβαστές, ώστε να μπορούν μετά, ως πράκτορες, να κάνουν την... προδοσία τους! Μπροστά στον συκοφαντικό παραλογισμό η λογική μένει άφωνη. Δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες πολιτικοί και στρατιωτικοί μαχητές δολοφονήθηκαν από την θερμιδωριανή και βοναπαρτιστική καμαρίλα της γραφειοκρατικής σταλινικής κάστας.

Ο σταλινικός καθηγητής κ. Δά-

γκας επιρρίπτει τις ευθύνες για αυτή τη βία στον «λενινιστικό χαρακτήρα του κόμματος» (ό.π., σελ. 55). Μετατρέποντας τον ιστορικό λόγο σε παπικό συγχωροχάρτι δίνει άφεση αμαρτιών στον «πατερούλη» Στάλιν και την καμαρίλα του, αλλά καταλογίζει ευθύνες στον λενινισμό! Κι αφού κάνει ένα λογικό αμάλγαμα με τα παλιά στελέχη, που όπως γράφει ήταν «αμόρφωτα», δίνει στον Στάλιν (τον πιο αμόρφωτο κομισάριο στην «πιο διανοούμενη κυβέρνηση στην Ευρώπη») τη ρομφαία του γιακωμπινισμού. «Ο Στάλιν», γράφει, «ακολούθησε την ιακωβίνικη τακτική των αποκεφαλισμών». (ό.π., σελ. 56)

Ο Τρότσκι, αναφερόμενος στο ζήτημα της βίας, όπως το μεταφέρει η Ναταλία Σέντοβα έλεγε: «Η σοσιαλιστική επανάσταση, την ώρα του αγώνα, υπήρξε σκληρή προς τους εχθρούς της. Αγωνιζόταν, όμως, ήθελε να ζήσει, ανπιστεκόταν σε θανάσιμους κινδύνους, αντέτασσε τη ρομφαία της σε άλλες ρομφαίες. Και είχε μεγαλειώδεις στόχους, δίκαιους, ορατούς, χειροπιαστούς· μιλούσε ευθεία γλώσσα, που μπορεί να την απεχθανόταν κάποιος, αλλά δεν μπορούσε ν' αμφισβητήσει ούτε την ειλικρίνεια ούτε την ευθύτητά της. Τώρα, οι άνθρωποι του 1917-1920 συκοφαντούνται, αιμάζονται, και πρώην σύντροφοι τους σφαγιάζουν!». (Βίκτορ Σερζ, Λέων Τρότσκι, σελ. 252)

Η επανάσταση ήταν βίαιη, διαφορετικά δεν θα ήταν επανάσταση. Κανείς δεν θα κατηγορήσει τον Σπάρτακο γιατί εξεγέρθηκε, τους γάλλους επαναστάτες, τους κομμουνάρους, ή τους μπολσεβίκους. Ασκούσαν επαναστατική βία κατά των καταπιεστών και των εκμεταλλευτριών τάξεων και το έλεγαν. Έλεγαν τα πράγματα με το όνομά τους. Όμως, στις μεθόδους της επανάστασης δεν είχε θέση το φέμπα και η συκοφαντία. Το φέμπα και η συκοφαντία έγιναν σύστημα επί Στάλιν, για να συγκαλυφθούν τα άνομα γραφειοκρατικά προνόμια μιας παρασιτικής κάστας, που ξεπήδησε μέσα από την επανάσταση, όχι ως γνήσιο παιδί της αλλά ως κακοήτης όγκος.

Ο σταλινικός προφύλακας κύριος Λάγκας, αποδίδοντας στον Στάλιν γιακωβινισμό, φιλοτεχνεί

μία εικόνα επαναστάτη για τον δήμειο της Οκτωβριανής Επανάστασης. Η κινώδης βία του Στάλιν δεν έχει σχέση με τον γιακωβινισμό, αλλά με το αντεπαναστατικό θερμιδωρ και τον βοναπαρτισμό. Δεν ξέρουμε αν οι φιλισταίοι ακαδημαϊκοί του «Κόμματος» μπορούν να διακρίνουν την διαφορά.

Να σημειώσουμε, για την ιστορία, ότι οι δικαστές που δίκασαν τους ηγέτες του Κόκκινου Στρατού εκτελέστηκαν όλοι, προφανώς για να μην υπάρχουν μάρτυρες εκείνης της δικαστικής σκευωρίας. Στη δίκη αυτή, ο Λαϊκός Επίτροπος Εσωτερικών και αρχηγός της πολιτικής αστυνομίας Γιάνγκοντα, μέγας σκηνοθέτης των προηγούμενων δικών, θα καταγγελλεί ως συνένοχος, όμως δεν θα καθίσει στο εδώλιο του κατηγορουμένου. Θα μείνει... μαγιά για την επόμενη τρομοδίκη.

Ο κ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΕΚΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Αλλά πριν περάσουμε στην 3η από τις μεγάλες δίκες της Μόσχας, της περιόδου 1936-38, ας δούμε πως ο κύριος Μαργαρίτης ερμηνεύει τις εκτελέσεις των στρατιωτικών ηγετών.

Ο κ. Γιόργος Μαργαρίτης, καθηγητής στο ΑΠΘ, κάποτε της επιρροής του ευρωκομμουνισμού και τώρα απολογητής του «γνήσιου» σταλινισμού του Περισσού, γράφει για τις εκκαθαρίσεις του σώματος των αξιωματικών του Κόκκινου Στρατού βάζοντας τη λέξη εκκαθαρίσεις εντός εισαγωγικών. Τί θέλει να πει ο ποιητής;

Το ερμηνευτικό του σχήμα είναι ότι «στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα και οπωσδήποτε ως τις μεγάλες ανατροπές του 1989, ο πόλεμος ήταν ένα ολοκληρωτικό φαινόμενο... Ολοκληρωτικό με την έννοια της συμμετοχής και ως εκ τούτου της πολεμικής κινητοποίησης, όλων των παραγωγικών πόρων, των κοινωνικών μηχανισμών, των θεσμών, στην υπηρεσία του πολέμου». (σελ. 73)

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο οι στρατιωτικές ηγεσίες όλων σχεδόν των ευρωπαϊκών κρατών είχαν ενεργό πολιτικό ρόλο. Ο Τουχατσέφσκι, κατά τον κ. Μαργαρίτη, αντιπροσώπευε ακριβώς «την οικοδόμηση ισχυρών ενόπλων δυνάμεων σπριγγμένων σ' ένα ευρύ σώμα

επαγγελματικών στελεχών που θα μπορούσαν να πετύχουν τον εκσυγχρονισμό και τη μέγιστη δυνατή αποτελεσματικότητα». (σελ. 76) Μάλιστα, διατυπώνει την εικασία ότι υπό το πνεύμα του «αναθεωρητισμού» απέναντι στα αποτελέσματα του Μεγάλου Πολέμου (του Α' Παγκοσμίου Πολέμου) «ακόμα και οι διακρύψεις του Χίτλερ περί άμεσης ανατροπής όλων των καταθλιπτικών συμφωνιών μπορεί να συγκίνησαν κάποια στελέχη του Κόκκινου Στρατού -στην περίπτωση φυσικά που τα τελευταία είχαν ξεχάσει τις υπόλοιπες παραγράφους των ναζιστικών σχεδίων...». (ό.π. σελ.78, τα υπογραμμισμένα δικά μας) Ο κ. Μαργαρίτης φιλοτεχνεί ένα στρατοκρατικό προφίλ του Τουχατσέφσκι και σχολιάζει: «Σήμερα, ογδόντα περίπου χρόνια από εκείνη τη μακρινή εποχή, οι στρατιωτικές επιλογές του Τουχατσέφσκι μας φαίνονται ακατανόητες και ανεξήγητα καταστροφικές». (ό.π. σελ. 81) Και συνεχίζει: «Πραγματικά, αυτή η δραστηρική συσσώρευση οπλικών συστημάτων -σε βάρος της παραγωγικής ανάπτυξης της χώρας- ανάμεσα στο 1931 και στο 1935 δεν φαίνεται να απαντά σε καμία άμεση εξωτερική πρόκληση ή απειλή: θυμίζουμε ότι η Γερμανία άρχισε να επανεξοπλίζεται από το 1934 και μετά, ότι την ίδια περίοδο οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Μεγάλη Βρετανία δεν διέθεταν ουσιαστικά χερσαίες δυνάμεις, ότι ο γαλλικός στρατός ήταν καθηλωμένος στα βόρεια σύνορά του και στις παραγμένες αποικίες, οι δε Ιάπωνες είχαν εμπλακεί στον αδιέξοδο πόλεμο με την Κίνα. Η μόνη ορατή απειλή για τη Σοβιετική Ένωση μπορούσε να προέλθει από τα γειτονικά προς αυτήν κράτη, την Φινλανδία, την Πολωνία, την Τσεχοσλοβακία, την Ουγγαρία, ή τη Ρουμανία, των οποίων όμως το μέγεθος και οι δυνατοότητες δεν τα καθιστούσαν 'δραματική' απειλή». (ό.π. σελ.81-82)

Να σημειώσουμε τη χρονολογία: 1935. Ο κ. Μαργαρίτης φαίνεται πως βλέπει την ιστορία με τα ματογυάλια της διπλωματίας του Στάλιν. Ως τότε, οι καλές σχέσεις του Στάλιν με τον Χίτλερ (ή πιο σωστά η απόπειρα του Στάλιν να κρατήσει καλές σχέσεις με τους ναζί) έδιναν τον τόνο στην εξωτερική πολιτική του Κρεμλίνου. Στην πραγματικότητα, και στο έδαφος της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, μετά το κραχ του 1929, ο οικονομικός εθνικισμός έκανε σαφή την πορεία προς τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Όλες οι αντιφάσεις που οδήγησαν στο σφαγείο του Α' Παγκοσμίου Πολέμου ήταν παρούσες. Η άνοδος των ναζί στην εξουσία -στην οποία ο Στάλιν και το σταλινισμένο ΚΚ Γερμανίας άνοιξαν τον δρόμο με την αλληπρόσδελη πολιτική του σοσιαλφασισμού, τα κοινά «κόκκινα» δημοψηφίσματα μαζί με τους φασίστες, το «πρώτα ο Χίτλερ και μετά εμείς»- επιτάχυνε τη πορεία προς τον πόλεμο. Η νίκη του Χίτλερ το 1933 έκανε αναπόφευκτη την πορεία προς τη νέα

Πιοτρ Μπέλοφ, Η Κλεψύδρα

παγκόσμια πολεμική αναμέτρηση. Μόνο ο Στάλιν προσπαθούσε να κλείσει τα μάτια και να εξορκίσει την επιθετικότητα του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού.

Ένα χρόνο πριν, στις 10 Ιουνίου 1934 ο Τρότσκι έγραφε: «Στην παγκόσμια αρένα, τα ίδια προτσές σαρώνουν και τα τελευταία υπολείμματα της σταθερότητας στις διεθνείς σχέσεις, οδηγώντας κάθε σύγκρουση ανάμεσα στα κράτη στην κόψη του ξυραφιού, ξεσκεπάζοντας τη ματαιότητα των πασιφιστικών επιδιώξεων, προκαλώντας την ανάπτυξη των εξοπλισμών σε νέα και υψηλότερη τεχνική βάση και οδηγώντας, έτσι, σ' έναν νέο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Ο φασισμός είναι ο πιο συνεπής δημιουργός και οργανωτής του. [...]

Θα είναι για μια ακόμα φορά η Βαλκανική Χερσόνησος το έναυσμα του πολέμου; Ή μήπως αυτή τη φορά θα αναληφθεί η πρωτοβουλία από τις παραδουνάβιες χώρες; Η πολλαπλότητα των παραγόντων και ο αλληλοεπηρεασμός των συγκρουομένων δυνάμεων αποκλείουν τη δυνατότητα μιας συγκεκριμένης πρόγνωσης. Αλλά η γενική τάση της εξέλιξης είναι απόλυτα καθαρή: η μεταπολεμική περίοδος έχει απλά μετατραπεί σε ένα διάλειμμα ανάμεσα σε δύο πολέμους, και αυτό το διάλειμμα τελειώνει μπροστά στα μάτια μας. [...] Ένας νέος μεγάλος πόλεμος βρίσκεται στο κατώφλι. Θα είναι πιο σκληρός, πιο καταστροφικός από τον προηγούμενό του. Το ίδιο το γεγονός αυτό βάσει στο κέντρο της προλεταριακής πολιτικής τη στάση απέναντι στον επερχόμενο πόλεμο». (Λέων Τρότσκι, Ο Πόλεμος και η Τέταρτη Διεθνής, εκδόσεις Αλλαγή, Αθήνα 1984, σελ. 12 και 15).

Ο Στάλιν και τα πρωτοπαλλήκαρά του δεν το έβλεπαν τότε. Μα να μην το βλέπει ένας ιστορικός ύστερα από 80 χρόνια; Είναι βέβαιο ότι η διαφωνία των ηγετών του Κόκκινου Στρατού ως προς την απειλή του επερχόμενου πολέμου υπέβασκε και ήταν ένας από τους λόγους που οδήγησαν την βοναπαρτιστική απολυταρχία του Στάλιν στην εξόντωσή τους. Σε πολλά κείμενα σοβιετικών στρατιωτικών που εκδόθηκαν μετά την «αποσταλινοποίηση» του 1956 γίνεται σαφής η υποφώσκουσα διαμάχη ανάμεσα στη στρατηγική του Τουχατσέφσκι και τη γραμμή Στάλιν.

Δολοφονίες φιλο-παλαιστίνιων αγωνιστών στη Δυτ. Όχθη και τη Γάζα

Ο παλαιστινιακός λαός και το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης θρηνεί και οργίζεται για τους δολοφονημένους ακτιβιστές στη Δυτική Όχθη και τη Γάζα.

Στη Τζενίν, σε μια στρατοκρατούμενη-κατεχόμενη από τον ισραηλινό στρατό πόλη της Δυτι-

κής Όχθης, δολοφονήθηκε ο Juliano Mer-Khamis, αραβοεβραϊός αγωνιστής και θεατράνθρωπος, ιδρυτής του παλαιστινιακού θεάτρου της Ελευθερίας (διάβαζε στη διπλανή στήλη). Λίγες μέρες αργότερα, στη Γάζα απήχθη και δολοφονήθηκε ο ιτα-

λός ακτιβιστής Vittorio Arrigoni, μέλος του Διεθνούς Κινήματος Αλληλεγγύης.

(ISM) στον Παλαιστινιακό Λαό. Οι δολοφόνοι του λέγεται πως ήταν Σαλαφιστές, μια πολύ μικρή εξτρεμιστική ομάδα, που καταγγέλλεται από τους παλαι-

στίνιους ως όργανο των μυστικών υπηρεσιών του Ισραήλ. Ο Vittorio Arrigoni έγραφε συχνά στην εφημερίδα Il Manifesto και στο διαδίκτυο προέβαλε τον αγώνα και τα δίκαια του παλαιστινιακού λαού. Η κυβέρνηση της Χαμάς στη Γάζα και το Λαϊ-

κό Μέτωπο Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης καταδίκασαν τη δολοφονία.

Από την κίνηση «Ενα Καραβί για τη Γάζα 2», που ετοιμάζεται για μια νέα αποστολή-σπάσιμο του εμπάργκο εκδόθηκε η παρακάτω **ανακοίνωση**.

«Για τον Vittorio και τον Juliano Αθήνα, 20/4/2011

Φτάνει απόψε στην Ιταλία η σωρός του Vittorio Arrigoni, του Ιταλού ακτιβιστή και σημαντικότετου μέλους του Διεθνούς Κινήματος Αλληλεγγύης (ISM) στον Παλαιστινιακό Λαό. Η σωρός καταλήγει στην γενέτειρα του Βιτόριο μετά από ένα ταξίδι που ξεκίνησε με την δημόσια κηδεία του στη Γάζα και συνεχίστηκε στο πέρασμα της Ράφα, τόσο γνωστό στον Βιτόριο, και στο Κάιρο που τον φιλοξένησε θερμά για μερικές ώρες.

Ο Βικ έφτασε στην Ελλάδα δυο βδομάδες πριν τον απόπλου της πρώτης αποστολής στη Γάζα τον Αύγουστο του 2008 και εργάστηκε σκληρά και με πάθος στο λιμανάκι των Σπετσών για την αποπεράτωση των εργασιών του καϊκιού μας "ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κ". Ταξιδέψαμε μαζί και πατήσαμε την στερία της Γάζας το 2008 με τα δύο ελληνικά καϊκία που έσπασαν τον ισραηλινό αποκλεισμό. Από τότε ο Βιτόριο έκανε την Γάζα κύριο τόπο διαμονής του.

Συμμετείχε ενεργά στην καθημερινή παλαιστινιακή λαϊκή αντίσταση -κυρίως των ψαράδων και των αγροτών- ενάντια στη βία του ισραηλινού στρατού κατοχής, καταγράφοντας στο μπλογκ του τις εμπειρίες και το βίωμά του μέσα στην παλαιστινιακή κοινωνική πραγματικότητα.

Η δολοφονία του Βικ στη Γάζα έρχεται μόλις λίγες βδομάδες μετά την δολοφονία του Τζουλιάνο Μερ Κεμίς στην Δυτική Όχθη. Στόχος και των δύο δολοφονιών δεν ήταν κάποιοι διακεκριμένοι Παλαιστίνιοι πολιτικός, μαχητής ή πολίτης. Ήταν και στις δύο περιπτώσεις άνθρωποι ιδιαίτερα σημαντικοί για την προσφορά τους στον παλαιστινιακό λαό και για το πάθος με το οποίο βίωναν το παλαιστινιακό δράμα.

Και στις δυο περιπτώσεις οι δολοφόνοι περιγράφονται ως φανατικοί Παλαιστίνιοι των «άκρων». Όμως ο εκτελεστής του πρώτου φόνου, ενώ σκιαγραφείται τρεις βδομάδες τώρα, ακόμη δεν εντοπίζεται. Όταν όλοι γνωρίζουν ότι είναι αδύνατο τέτοιος φόνος μέρα μεσημέρι στην Τζενίν, την ασφυκτικά επιτηρούμενη από το Ισραήλ μαρτυρική αυτή πόλη, να μην μπορεί να διαλευκανθεί σε λίγες ώρες, έστω μέρες. Όταν όλοι μπορούν να φανταστούν την γιγαντιαία επιχείρηση, το κύμα των συλλήψεων, των κάθε μορφής ανακρίσεων και «αποκαλύψεων», που θ' ακολουθούσε σε περίπτωση εκτέλεσης σημαντικού Ισραηλινού -ή Δυτικής χώρας- θεσμικού πολίτη.

Οι εκτελεστές του δεύτερου φόνου δήλωσαν ότι ανήκουν σε απροσδιόριστη ομάδα εξτρεμιστών σαλαφιστών. Όμως, οι περισσότερες από τις ομάδες αυτές, όσες τουλάχιστον έχουν ως τώρα με σχετική ευκρίνεια καταγραφεί, διαψεύδουν την ευθύνη που τους αποδίδεται.

Οι δύο αυτοί φόνου, η συγκυρία τους και η αξιοποίησή τους, φαίνεται να ενδιέφεραν τους

άνωθεν πραγματικούς εντολείς πολύ περισσότερο, απ' ότι τα ίδια τα θύματα τους. Γιατί το πολιτικό κλίμα που καλλιεργείται από το Ισραήλ τις μέρες αυτές και το μήνυμα που μεθοδικά διοχετεύεται από τα ισραηλινά ΜΜΕ στοχεύει καθαρά στην υπονόμευση του αναπτυσσόμενου κινήματος αλληλεγγύης στον αγώνα του παλαιστινιακού λαού, είτε επιχειρώντας να τρομοκρατήσει αυτούς που έμπρακτα εκφράζουν αυτή την αλληλεγγύη, είτε προσβάλλοντας τον παλαιστινιακό λαό παρουσάζοντάς τον ως ακάριστο προς τους συμπαράστατες του, είτε ακόμη εμφανίζοντας την Γάζα σαν τόπο ακυβέρνητο που εκτρέφει ισλαμιστές τρομοκράτες.

Όμως, κι αν ο Τζουλιάνο κι ο Βιτόριο δολοφονήθηκαν, εκείνοι που στέκουν δίπλα τους και οι άλλοι, οι πολλοί που έρχονται, θα ακολουθήσουν το παράδειγμα τους συνεχίζοντας τον αγώνα τους.

Ο Vittorio Arrigoni θα είναι και πάλι μπροστά στον στόλο για τη Γάζα σε δύο μήνες».

Την Κυριακή 24.04.11 κηδεύτηκε ο Βιτόριο στην ιδιαίτερη πατρίδα του, το Μπουλτσιάγκο. Ήταν παρόντες στον τελευταίο αποχαιρετισμό, εκατοντάδες φίλοι του, από διάφορα μέρη της Ιταλίας, από την Γάζα και από χώρες της Ευρώπης. Πολλοί φορούσαν μπλούζες με την επιγραφή "Bik - να μείνουμε άνθρωποι" και από τα μεγάφωνα ακουγόταν το παρτιζάνικο τραγούδι Bella ciao. Να σημειωθεί, με εξαίρεση την τοπική αυτοδιοίκηση της περιοχής, η παντελής απουσία από την κηδεία των οργανωμένων κομμάτων της αριστεράς και της εθνικής κυβέρνησης. Οι χαιρετισμοί μετά την τελετή είχαν τριώρη διάρκεια.

Η μητέρα του Βιτόριο Egidia Beretta Arrigoni δήλωσε τα εξής: «Η Γάζα ήταν η τελευταία κατάληξη του Βιτόριο, όμως η Παλαιστίνη τον είχε καλέσει εδώ και πολύ καιρό. Κάθε φορά που επέστρεφε, μεγάλωνε η αγανάκτησή του αλλά και η συνειδητοποίησή του ότι το σπίτι του ήταν εκεί. Όταν το Ισραήλ του απαγόρευσε να επιστρέψει μέσω ξηράς εκείνος επέστρεψε μέσω θαλάσσης και παρέμεινε εκεί για να γίνει η φωνή εκείνων που δεν είχαν φωνή. Δεν ήταν ένας ήρωας, δεν ήταν ένας μάρτυρας, ήταν ένας νέος που πίστευε ότι πραγματικά τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι οικουμενικά και ότι η αδικία πρέπει να καταγγέλεται, έτσι ώστε κανείς από μας που είμαστε χαμένοι μες στην άνετη ζωή μας να μπορεί να πει μία μέρα εγώ δεν ήμουν εκεί, δεν ήξερα. Η επιλογή του ήταν ριζοσπαστική και μη βίαιη και μας προτρέπει όλους να γίνουμε ακτιβιστές. Δεν μπορούσαμε να φανταστούμε, δεν γνωρίζαμε πόσοι πολλοί ήσασταν που τον αγαπούσατε σ'όλο τον κόσμο. Εσείς είστε η απρόσμενη ανακούφιση για την πονεμένη καρδιά μας. Σας ασπάζομαι όλους και ιδιαίτερα τους γιούς της Παλαιστίνης. Ας μείνουμε άνθρωποι».

Η ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Συνέχεια από τη σελίδα 13

Από την άλλη, η εξόντωσή τους ήταν μέρος της συνολικής, γενικής εκκαθάρισης όλων όσων συνδέονταν στον ένα ή στον άλλο βαθμό με την Οκτωβριανή σοσιαλιστική επανάσταση.

Για να διασώσει τον «πατερούλη» που το κόμμα του τον έχει αναγορεύσει σε Μεγάλο Αρχηγό και Στρατηλάτη, ο Μαργαρίτης κατηγορεί τον Τουκατσέφσκι και τους κόκκινους στρατιωτικούς για τάσεις αυτονομιστές τους «από την εξουσία του Κομμουνιστικού Κόμματος». (ό.π., σελ. 83) Ίσως και μέσα στο στρατό να είχαν αναπτυχθεί οι θερμιδωριανές τάσεις, αλλά ο κύριος εκπρόσωπος της γραφειοκρατικής κλάσης δεν ήταν οι στρατηγοί αλλά το εκκαθαρισμένο κόμμα των Μπολσεβίκων με ηγέτη τον ίδιο τον Στάλιν.

Δεν υπάρχει κανένα τεκμήριο που να βεβαιώνει τον ισχυρισμό του σταλινικού προφέσορα ότι τάχα: «Το 1935-1936, όταν η ναζιστική απειλή πήρε συγκεκριμένη μορφή και ο πόλεμος εγγράφηκε στις μελλοντικές προοπτικές της χώρας, η κυριαρχία των στρατιωτικών έμοιαζε να φθάνει στους φυσικούς της στόχους: στον έλεγχο της χώρας». (ό.π., σελ. 84) Ο Βυσίνσκι και ο Στάλιν ανακάλυψαν ότι οι ηγέτες του Κόκκινου Στρατού ήταν κατάσκοποι των γερμανών και γιαπωνέζων φασιστών και του «φασίστα» Τρότσκι που συνωμοτούσαν για να παραδώσουν την ΕΣΣΔ στο γερμανικό και γιαπωνέζικο φασισμό. Ο νεοσταλινικός οπαδός τους, κ. Μαργαρίτης, «ανακαλύπτει» ότι οργάνωναν πραξικόπημα για τον (στρατιωτικό) έλεγχο της ΕΣΣΔ! Στα 1937, ούτε ο Στάλιν ούτε ο Βοροσίλοφ, κατόρθωσαν να το δουν, όπως φαίνεται από τα έγγραφα 22 και 23 που παρατίθενται στον τόμο Οι δίκες της Μόσχας. Ο κύριος καθηγητής στο Αριστοτέλειο κάνει τη δική του αθάνατη συνεισφορά, όχι βέβαια στην ιστορική επιστήμη, αλλά στην μηχανή του ψεύδους και της συκοφαντίας.

Θόδωρος Κουτσουμπός
Στο επόμενο: Η Τρίτη Δίκη της Μόσχας

του δρα Σαλάχ Μούσα

Η ζωή είναι το ταξίδι της υπεράσπισης του εαυτού κι η πατρίδα είναι το όμορφο πεπρωμένο. Όσο για μας, πατρίδα είναι το όνειρο του πρόσφυγα για επιστροφή στην Πατρίδα.

Η κατοχή (σφετερισμός, φόνοι, διωγμός, φυλακή, Ξεντειά) δημιουργεί γενεές προσφύγων χωρίς τόπο που να θυμούνται τα χρώματά του, τις μυρωδιές του, τους ήχους του, και στη δική μας περίπτωση η μακρόχρονη κατοχή κατάφερε να μας μετατρέψει από παιδιά της Παλαιστίνης σε παιδιά της ιδέας Παλαιστίνη.

Η Ξεντειά είναι σαν το θάνατο. Νομίζει κανείς πως ο θάνατος είναι αυτό που συμβαίνει στους άλλους. Μετά την κατοχή εγώ έγινα εκείνος ο Ξένος που πάντα νόμιζα ότι είναι ο άλλος.

Ο Ξένος είναι αυτός που ανανεώνει την άδεια παραμονής του, που συμπληρώνει τις φόρμες και τις αιτήσεις και αγοράζει χαρτόσημα. Είναι αυτός που πρέπει να προσκομίσει αποδείξεις και ντοκουμέντα. Είναι αυτός που πάντα τον ρωτούν, από πού είσαι; Που τον ρωτούν για το κλίμα στη χώρα του, για τα έθιμα και το χρώμα των ανθρώπων.

Ο Ξένος είναι αυτός που περνάει φοβισμένος από τα αεροδρόμια, περιμένει ανυπόμονα τη θεώρηση του διαβατηρίου του βάζοντας τη μοίρα του στα χέρια του αστυνομικού που έχει τη δυνατότητα να του επιπρέπει να περάσει ή όχι.

Ο Ξένος είναι αυτός που οι σχέσεις του με τους τόπους χαλάει, τους θέλει και ταυτόχρονα τον απωθούν. Είναι αυτός που δε μπορεί να αφηγηθεί την ιστορία του με συνοχή και ζει σε κάθε στιγμή πλήθος στιγμών. Για αυτόν η κάθε στιγμή έχει μια παράξενα πρόσκαιρη αθανασία. Ο Ξένος είναι αυτός που λατρεύει το κουδούνισμα του τηλεφώνου και παράλληλα το τρέμει.

Ο Ξένος είναι αυτός που του λένε οι ευγενικοί: εδώ είσαι στη δεύτερη πατρίδα σου, ανάμεσα στους δικούς σου.

Κάποια βραδιά καθόμουν με την κόρη μου, μου ζήτησε να της μιλήσω για αυτά που υποφέραμε λόγω της κατοχής. Της είπα πολλά, και σκέφθηκα: γιατί να μη ζήσει μέρος από την εμπειρία αφού ζούμε σε μια χώρα που η μισή της είναι υπό κατοχή. Της πρότεινα να πάμε στην Κερύνεια, μια πόλη που λατρεύω αφότου τη πρωτογνώρισα το '72. Μου θυμίζει τη Χάιφα που κάθεται στην αγκαλιά των ψιλών βουνών της Γαλιλαίας.

Το επόμενο πρωί βρεθήκαμε μπροστά στη νοτιή γραμμή που χωρίζει τη χώρα στα δυο, ένα κοντό πέραςμα που το μάκρος του είναι μερικά μέτρα και τριανταπέντε χρόνια Ξεντειά. Πως μπόρεσε αυτή η μικρή απόσταση να απομακρύνει έναν ολόκληρο λαό από τα όνειρά

Ο Πρόσφυγας «ο Ξένος»

του; Να εμποδίσει γενεές από το να πίνουν τον καφέ τους σε σπιτά που είναι δικά τους.

Δεν ξέρω τι να πω στο πέραςμα με τα λίγα μέτρα του. Να το ευχαριστήσω που μου επιτρέπει να περάσω; Μα αυτό δεν το έφτιαξε η φύση και δεν διαθέτει την αισθητική της απάντησης. Δεν ξέρω αν το ντρέπομαι ή αν με ντρέπεται. Ήταν σύντομο, ο δρομέας το διασχίζει στιγμιαία, και μακρινό για το βήμα του παράλυτου.

Στο δρόμο είδα τους εποικισμούς, εξήγησα στην κόρη μου ότι αυτοί έρχονται για να μείνουν, όχι για να φύγουν. Συνεχίσαμε την κουβέντα μας ψάχνοντας για λύσεις που δεν βρίσκομε. Συζητάμε για αρχές που δεν ξέρουμε πότε είναι το τέλος τους, και για τέλος που δεν ξέρουμε πότε άρχισε.

Προχωρήσαμε στο δρόμο και να η Κερύνεια! Ασυναίσθητα τραγούδησα: Κερύνεια και Πάφος βαιθιά ενωμένα! Το τραγούδι δεν

έχει από μόνο του καμία ιερότητα, η κατοχή είναι που αλλάζει την κατάσταση των πραγμάτων, ψιθύρισα μέσα μου, η Γη δεν φεύγει, να τη, είναι στη θέση της από την αρχή της Δημιουργίας.

Η Γη έγινε σαν τη τυφλή μάνα, γεννάει παιδιά μα δεν τα βλέπει.

Είμαστε τα θύματα του πολέμου και της κατοχής.

Δε περνάει ούτε μια μέρα που οι μανάδες μας να μην κλαίνε τα παιδιά τους. Μας πήραν τα πάντα

ακόμα και την ιστορία του θανάτου μας. Παρουσιάζουν την κατοχή τους ως έγκλημα που διαπράξαμε εμείς. Αναποδογυρίζουν τις αλήθειες και αλλάζουν τη σειρά των πραγμάτων. Εύκολα η αλήθεια συσκοτίζεται. Σου ζιτάνε να πεις Ξανά την ιστορία και κάθε που αρχίζεις, τα βέλη των ιδιάνων γίνονται εγκληματικά εργαλεία και τα τουφέκια των λευκών τα θύματα. Η οργή του μαύρου γίνεται η αιτία για την φυλετική διάκριση. Ο Γκάντι γίνεται ο υπεύθυνος για την τραγωδία των βρετανών και ο καμένος βιετναμέζος ήταν αυτός που έθιξε τον ανθρωπισμό του ναπάλμ. Τα τραγούδια του Βίκτορ Χάρντ είναι οι αίτιοι κι όχι οι σφαιρές του Πινσέτ που θέριζαν στο στάδιο του Σαν Νπέγκο.

Αρκεί να αρχίζεις να μιλάς για να γίνουν τα παιδιά μας εγκληματίες και ο Αριέλ Σαρόν το θύμα. Κατέχουν τη χώρα σου και σε παρουσιάζουν στον κόσμο ως φονιά και τρομοκράτη. Τα σπιτά τους που είναι χτισμένα στη γη μας και πάνω στα ερείπια των σπιτιών μας δείχνουν «κατανόηση» για το παράξενο χόμπι μας να κατοικούμε στα στρατόπεδα τα διάσπαρτα στο σκορποχώρι του θεού! Σαν να τους παρακαλάμε να μας διώχνουνε από τα σπιτά μας και τους ικετεύουμε να τα γκρεμίσουν!

Εμείς είμαστε αυτοί που ζούμε καθημερινά τη Δευτέρα παρουσία. Και το μαξιλάρι είναι το ημερολόγιο της ιστορίας μας. Κάθε μέρα τη γράφουμε χωρίς μελάνι, την αφηγούμαστε χωρίς φωνή. Κανείς δεν τη ακούει εκτός από μας. Είναι οι μνήμες που ζούμε μέσα στο σκοτάδι.

Είναι οι θύμψεις που έρχονται χωρίς σειρά. Το μαξιλάρι είναι το λευκό βαμβακερό μας δικαστήριο, απαλό στην αφή και σκληρό στις αποφάσεις. Όταν ξαπλώνω στο κρεβάτι μου πλέκοντας τα δάκτυλά μου κάτω από το μαξιλάρι δεν ξέρω γιατί μένουν τα μάτια μου ανοιχτά κοιτάζοντας το ταβάνι που δεν φαίνεται μέσα στο σκοτάδι, σαν ο ύπνος να μην με αφορά. Είναι πάντα μεγάλη η νύχτα ενώ προσπαθώ να ενώσω τα κομμάτια μου.

Τη νύχτα, όταν κοιμούνται όλοι και καθώς πλησιάζει το χάραμα, πάντα αναρωπιέμαι: ποιος κλέβει από την ψυχή τα χρώματά της; Τι καταπονεί το σώμα, τι άλλο από τη βία των κατακτητών.

Ο τόπος μας, ο τόπος σας, έγινε ο καθρέφτης του χαμένου χρόνου. Ο τόπος ψιθυρίζει σαν η Ξεντειά να είναι ο μόνος τρόπος να τον πάρουμε πίσω.

Κερύνεια μου, η μνήμη είναι επιλεκτική, επιλέγω πάντα ό,τι πιο όμορφο για να θυμάμαι, και συ με τον Άγιο Ιλαρίωνα σου, είστε βασικό κομμάτι αυτής της όμορφης μνήμης.

- ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ - ΑΡΑΒΟ-ΕΒΡΑΙΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

Παλαιστίνιοι, καλλιτέχνες και Πακτιβιστές σ' όλο τον κόσμο θρηνούν την απώλεια μιας ηγετικής μορφής της παλαιστινιακής δημιουργικής μη βίαιης αντίστασης. Ο Juliano Mer-Khamis, ο ιδρυτής του θεάτρου για τα παιδιά της Παλαιστίνης, δολοφονήθηκε τη Δευτέρα 4/4/11 από μασκοφόρους δολοφόνους στη Τζενίν της Δυτικής Όχθης. Πριν από το θανάτο του, λάμβανε απειλητικά μηνύματα από εξτρεμιστές Παλαιστίνιους λόγω της δουλειάς του με το Θέατρο της Ελευθερίας της Τζενίν. Το θέατρο αυτό βοήθησε τα παλαιστινιακά νιάτα να αντιμετωπίσουν τις κακουχίες της ζωής κάτω από την Ισραηλινή κατοχή, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να εκφράζονται μέσω των τεχνών - ταινιών, φωτογραφίας και θεάτρου.

Γεννημένος από εβραία μητέρα και άραβα χριστιανό πατέρα στο Ισραήλ, ο Khamis ήταν ένας γνωστός ηθοποιός ο οποίος έπαιξε σε αρκετές ταινίες. Άνοιξε το θέατρο στο ίδιο σημείο όπου το προηγούμενο θέατρο, δημιουργημα της μητέρας του, καταστράφηκε το 2002 από την ισραηλινή επίθεση στη Τζενίν. Ο Khamis κρατούσε τον μικρό γιό του όταν τον δολοφόνησαν. Ήταν λίγα μέτρα μακριά από το Θέατρο της Ελευθερίας. Ο γιός του επέζησε καθώς επίσης και η γυναίκα του που είναι έγκυος με δίδυμα.

Σε ένα βίντεο που έφτιαξε για το Θέατρο της Ελευθερίας, ο Juliano Mer-Khamis μιλάει ο ίδιος για τον στόχο του θεάτρου να βοηθήσει την παλαιστινιακή νεολαία να αντισταθεί στην ισραηλινή κατοχή με καλλιτεχνικά μέσα:

«Το όνομά μου είναι Juliano και είμαι ο διευθυντής του Θεάτρου της Ελευθερίας στον προσφυγικό καταυλισμό στην πόλη Τζενίν. Το Θέατρο της Ελευθερίας είναι ένας τρόπος να ενώσουμε τον παλαιστινιακό λαό στη μάχη για την απελευθέρωση. Πιστεύουμε ότι η Τρίτη Ιντιφάντα, η επερχόμενη ιντιφάντα, θα έχει χαρακτήρα καλλιτεχνικό, με ποίηση, μουσική, θέατρο, κάμερες και περιοδικά.

Αυτό το μέρος δεν είχε ποτέ θέατρο. Αυτό το μέρος δεν έχει εκτεθεί ποτέ στις τέχνες. Έτσι, στην πραγματικότητα, χιζούμε τα πάντα από το μηδέν. Δημιουργούμε ικανότητες δημιουργώντας ηθοποιούς. Δημιουργούμε ικανότητες δημιουργώντας κοινό. Ξέρετε, κάποιες φορές είναι πιο εύκολο να δημιουργήσεις ηθοποιούς από το να δημιουργήσεις κοινό. Προσπαθούμε να μιλήσουμε τη νέα γενιά στις τέχνες.

Η τοποθεσία του Θεάτρου της Ελευθερίας – μην αφήσετε αυτή τη θέα να σας παραπλανήσει – βρίσκεται στη μέση ενός από τους πιο ταλαιπωρημένους και φτωχούς καταυλισμούς προσφύγων της Παλαιστίνης – τον προσφυγικό καταυλισμό της Τζενίν. Μίλαμε για περίπου 3.000 παιδιά κάτω των 15 ετών που υποφέρουν από μετατραυματικό στρες. Αυτό σημαίνει ότι συνεχίζουν να κατοικούνται πάνω τους στην ηλικία των 11 χρονών. Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούν να συγκεντρωθούν. Δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν ο ένας τον άλλο χωρίς την άσκηση βίας.»

Είναι βέβαιο ότι η δολοφονία του αραβοεβραίου καλλιτέχνη, υποστηρικτή των δίκαιων του παλαιστινιακού λαού, όποιοι κι αν είναι οι δολοφόνοι, φανατικοί στενόμυαλοι παλαιστίνιοι ή πράκτορες της ισραηλινής Μοσσάντ, μόνο τους καταπιεστές του παλαιστινιακού λαού ωφελεί.

Σάββατο 30 Απριλίου 2011
Τηλ. - FAX. 210 5241070
E-mail: eek@ath.forthnet.gr
Κωδικός 3768

Το EEK στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

Η φρίκη του Γκουαντάναμο στοιχειώνει τη θητεία Ομπάμα

Το Δολάριο Βάζει

Φωτιά στην Κρίση του Χρέους

Η απόφαση της FED να συνεχίσει χωρίς αλληλαγές το πρόγραμμα της νομισματικής πολιτικής της, όπως το παρουσίασε την Τετάρτη 27/4 ο πρόεδρος της FED Μπεν Μπερνάνκι, δημιουργεί προϋποθέσεις συνέχισης της διολίσθησης του δολαρίου και του εισαγόμενου πληθωρισμού στην Ευρωζώνη. Με άλλα λόγια η "πηγή" της κρίσης που έχει βάσει φωτιά στις αραβικές χώρες και στην κρίση χρέους στην Ευρωζώνη παραμένει ζωντανή.

Η απόφαση της FOMC, της αρμόδιας νομισματικής επιτροπής της FED, όπως την παρουσίασε ο Μπερνάνκι, είναι η συνέχιση και λήξη, όπως είχε προγραμματισθεί, του δεύτερου πακέτου "ποσοτικής χαλάρωσης" (QE 2) τον Ιούνιο. Κι αυτά με συνέχιση επ' αόριστο της επανεπένδυσης των κεφαλαίων από τις λήξεις των τίτλων που έχει αγοράσει και η συνέχιση επ' αόριστον της πολιτικής των σχεδόν μηδενικών επιτοκίων (0% - 0,25%).

Ηδη, αμέσως μετά τη συνέντευξη του προέδρου της FED (την πρώτη που γίνεται από ιδρύσεως FED μετά από συνάντηση της FOMC) το δολάριο συνέχισε την πτωτική του τάση έναντι των έξι βασικότερων νομισμάτων και κυρίως του ευρώ. Εκτιμήσεις αναλυτών στην αγορά συναλλαγματικής δίνουν ως πιθανό σημείο συναλλαγματικής ισοτιμίας δολαρίου/ευρώ τα 1,5 δολ/ευρώ και μάλιστα σχετικά σύντομα.

Μια τέτοια εξέλιξη είναι περισσότερο από βέβαιο ότι θα αυξήσει ακόμα περισσότερο τις πιέσεις στο επίπεδο του πληθωρισμού στις αναπτυσσόμενες οικονομίες αλλιά και στην Ευρωζώνη. Πρώτες ύλες, καύσιμα, βασικά τρόφιμα, θα συνεχίσουν να ακριβαίνουν πυροδοτώντας τις κοινωνικές εκρήξεις σε φτωχές αλλιά και

αναπτυσσόμενες ή αναπτυσσόμενες χώρες.

Παράλληλα θα ενισχύσει την τάση που έχει δημιουργηθεί σε πολλές χώρες μαζί και στην Ευρωζώνη για αύξηση των προστατευτικών μέτρων προκειμένου να περιορίσουν τις συνέπειες από τον εισαγόμενο πληθωρισμό.

Στην Ευρωζώνη θα εντείνει την τάση της EKT για μεγαλύτερη αύξηση των επιτοκίων στους επόμενους μήνες, καθώς οι τιμές πρώτων υλών, τροφίμων και καυσίμων θα συνεχίσουν να κινούνται ανοδικά εξ αιτίας της διολίσθησης της συναλλαγματικής ισοτιμίας του δολαρίου. Η τάση αυτή οδηγεί σε "ακριβότερο" ευρώ παρά την πίεση που υπάρχει στο ευρωνόμισμα εξ αιτίας της κρίσης του χρέους.

Συνοδικά η συνέχιση της διολίσθησης του δολαρίου αυξάνει την οικονομική και πολιτική ένταση στο εσωτερικό της Ευρωζώνης καθώς κάνει δυσκολότερη την θέση των υπερχρεωμένων οικονομιών που βρίσκονται σε ύφεση στον ευρωπαϊκό νότο και υποτίθεται ότι "παλεύουν" με την εσωτερική υποτίμηση των αμοιβών εργασίας να κάνουν τις εξαγωγές τους ανταγωνιστικότερες. Τώρα, με το δολάριο σε συνεχή διολίσθηση, οι τιμές των πρώτων υλών αυξάνονται αυξάνοντας τον πληθωρισμό και οι τιμές των εξαγωγικών προϊόντων επίσης αυξάνονται λόγω του ακριβότερου ευρώ, η υψηλότερη

τερη συναλλαγματική ισοτιμία του οποίου δεν επαρκεί για να συγκρατήσει τον εισαγόμενο πληθωρισμό. Το αποτέλεσμα είναι τα ελλείμματα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών να επιβαρύνονται κάνοντας την κρίση του χρέους ακόμα χειρότερη.

Για την Ελλάδα η πίεση αυτή είναι ακόμα πιο έντονη καθώς περιορίζει δραστικά την οικονομική δραστηριότητα σε δύο τομείς από τους οποίους το εγχώριο κεφάλαιο περίμενε θετικά πρόσημα, τον τουρισμό και τις εξαγωγές. Το ακριβό ευρώ συρρικνώνει τον εισαγόμενο τουρισμό από τρίτες εκτός Ευρωζώνης χώρες, και ταυτόχρονα περιορίζει τα "κέρδη" από το τσάκισμα των μισθών στις εξαγωγές προς περιοχές εκτός Ευρωζώνης.

Το κρισιμότερο όμως είναι ότι υπό τις συνθήκες αυτές θα συνεχιστεί η ανοδική τάση στις τιμές των καυσίμων και των βασικών εισαγόμενων τροφίμων και θα επηρεάσει την διαμόρφωση του πληθωρισμού ο οποίος παραμένει στην Ελλάδα κατά μέσο όρο διπλάσιος από τον μέσο Ευρωπαϊκό.

Αν μάλιστα οι πληθωριστικές τάσεις στην Ευρωζώνη υποχρεώσουν την EKT να αυξήσει σύντομα ακόμα περισσότερο τα επιτόκια τότε η κατάσταση θα επιδεινωθεί και στο επίπεδο της υπερχρέωσης δημόσιου και ιδιωτικού τομέα.

Πριν εκλεγεί στην προεδρία του Λευκού Οίκου, ο Μπαράκ Ομπάμα υποστήριζε ότι θα κλείσει το Γκουαντάναμο, το σύγχρονο κολαστήριο του «δημοκρατικού» κόσμου.

Σε λίγο καιρό θα αρχίσει επίσημα η προεκλογική εκστρατεία για τη διεκδίκηση μιας δεύτερης θητείας στην προεδρία των ΗΠΑ, και το Γκουαντάναμο είναι εκεί, τόπος κρατικής ανομίας και βασανισμού.

Εκατοντάδες άνθρωποι, νέοι, ακόμη και ανήλικοι, ή ψυχικά ασθενείς κλείστηκαν στο κολαστήριο χωρίς κανένα νομικό δικαίωμα. Επίσημως, σήμερα

κρατούνται 172 άτομα. Εγγραφα του WikiLeaks που δόθηκαν στη δημοσιότητα αποκαλύπτουν ότι εκατοντάδες άνθρωποι κρατήθηκαν με στοιχεία που δεν θα στέκονταν σε πολιτικό δικαστήριο. Επίσης, για να ελαττωθούν οι κρατούμενοι οι αρχές των Ηνωμένων Πολιτειών φρόντισαν να τους στείλουν σε φυλακές τρίτων χωρών.

Το Γκουαντάναμο ήταν το σύμβολο της υστερικής καμπάνιας του Μπους που ονομάστηκε «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας». Ο Ομπάμα στα δυο και πλέον χρόνια διακυβέρνησης φρόντισε απλώς να μειώσει τον αριθμό των κρατούμενων και να θέσει εκτός νόμου τις τεχνικές των ανακρίσεων με χρήση βασανιστηρίων.

Όπως έγραψε η ισπανική El Pais, επικαλούμενη απόρρητα έγγραφα του υπουργείου Άμυνας των ΗΠΑ που διέρρησαν από τον ιστότοπο WikiLeaks, μεταξύ των 779 κρατούμενων στην αμερικανική στρατιωτική φυλακή του Γκουαντάναμο, υπήρχαν και 30 άτομα που έπασχαν από ψυχικές ασθένειες.

Υπήρχαν κρατούμενοι που έπασχαν από σχιζοφρένεια, παράνοια, κατάθλιψη, σοβαρές διαταραχές της προσωπικότητας ή ήταν χρήστες ναρκωτικών ουσιών. Αναφέρεται η περίπτωση ενός 89χρονου που έπασχε από γεροντική άνοια, ωστόσο κρατήθηκε στη φυλακή επί τέσσερις μήνες. Σε μια άλλη περίπτωση ένας 40χρονος Αφγανός έπινε σαμπουάν και έτρωγε τα περιττώματά του. Ο δεύτερος μεταφέρθηκε πίσω στο Αφγανιστάν το 2002, αφού έμεινε στο Γκουαντάναμο επί οκτώ μήνες. Λόγω της κατάστασής του «είναι δύσκολο ή αδύνατο να λάβουμε πληροφορίες κατά την ανάκριση» σημειώνει το υπουργείο Άμυνας. Ωστόσο, οι περισσότεροι ασθενείς κρατήθηκαν για πολλά χρόνια στο Γκουαντάναμο πριν αφεθούν ελεύθεροι ή σταλούν σε άλλες χώρες.

Το δημοσίευμα αναφέρει επίσης οι σχέσεις μεταξύ κρατούμενων και φρουρών ήταν ιδιαίτερα βίαιες με τους κρατούμενους να επιτίθενται συχνά στους φύλακες και τους φύλακες να τιμωρούν τους κρατούμενους ακόμη και για άνευ σημασίας ατοπίματα, όπως η νηστεία ή οι σημειώσεις σε βιβλία της βιβλιοθήκης. Ακόμη, η El Pais, σημειώνει ότι στο Γκουαντάναμο έχουν γίνει δεκάδες απόπειρες αυτοκτονίας αλλά μόνο λίγοι κρατούμενοι κατάφεραν να θέσουν τέλος στη ζωή τους.